

mgyoe.com

အိမ်

လှည့်စား

ဒုတိယအကြိမ်

mgyoe.com

၇၆.၀၀/

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - တော်တိဆွေ

ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေတိုက်။

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်သိတာမြင့်၊ စာစည်းစိမ်စာပေ(၀၂၇၈၅)၊

အမှတ် ၂၁၊ လျှော်ရွေးဝင်းလမ်း၊ ၁၄ ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးစန်းဦး၊ SKCC Press(၀၀၄၁၃)၊

၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

အခန်း[၁]

နေ့ခင်းအပြန် လူတင်ရန်ပင် မစောင့်တော့ဘဲ သူ ဆိုက်ကားကို အေးအေးလူလူပင် နင်းကာလာသည်။ ဆိုက်ကားအုံနာခအပြင် ကိုယ့် အတွက် အစိတ်လောက် ပိုနေပြီ။ ဘီအီးတစ်ပိုင်းလောက် ကပ်ပြီး အိမ်ပြန် ထမင်းတစ်ဝကြီးစားပြီး အိပ်ပစ်လိုက်မည်။ သူ့ရွှေစိတ်ကူးကို ကူးရင်း လေချွန်ကာ ရှေ့မှာလူမရှိပါဘဲ ဘဲလ်ကို ပျော်ပျော်ကြီး သုံးကြိမ် တီးပစ်လိုက်၏။

ဈေးလမ်းအကွေ့ကို ရောက်တော့ သူ ဘရိတ်ကို ထိတ်လန့်စွာ တအားကြိုးညှစ်ရ၏။ ‘လူအုပ်ကြီး’။ သူ ရုတ်တရက် စိတ်တော်တော် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ကားတိုက်တာလား...။ ဘာဖြစ်တာလဲ...။

မဖြစ်နိုင်။ ကားတိုက်တာဆိုလျှင် လူတွေ ဒီလို အော်ဟစ်ပျော်ရွှင် ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နေကြမှာ မဟုတ်။ ကထိန်လား...၊ ဘုရားကိုးဆူလား...။ မဖြစ်နိုင်။
ကားက B.M ကား တစ်စင်းတည်း။ ဒါနဲ့ သူလည်း ဆိုက်ကားအရှိန်
လျှော့ကာ B.M ကားနား ကပ်လာတော့ သူကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ကားထဲက
ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တွေ...။

“ကိုရွှေမဲကြီး...ရယ်ရအောင် သရုပ်ဆောင်နော်...။ အရမ်း
ရယ်ရတယ်။ သိလား...”

“စိတ်ချ...။ ဒီတစ်ကားမှာ နံရိုးတွေပေါ် ချတပ်ကြီး ချိတက်
နေသလိုကို အူတယားယားနဲ့ ရယ်ရမှာ...။ စိတ်ချ”

ဝိုင်းကြည့်နေသော ပရိတ်သတ်က ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။
လေးထောင့်ဆိုတဲ့ သရုပ်ဆောင်က တစ်ခန်းထပြန်သည်။

“သိပ်ရယ်ရအောင် မလုပ်နဲ့ကွ။ ညဘက် ထယောင်ရင်း ရယ်
ရယ်နေလို့ ယောက်ျားက မသင်္ကာဖြစ်ပြီး ထရိုက်နေဦးမယ်”

“အောင်မာ...အပျိုကြီးရှင့် အပျိုကြီး။ ရယ်ရတာပဲ စိတ်ဝင်စား
တယ်”

ဝိုင်းကြည့်နေသူတွေက ဝါးခနဲ ရယ်ကြပြန်သည်။

“ဒါဆို...အတော်ပဲ။ ထိုးဝါးဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း အပျိုကြီး
တွေ လိုက်ရှာနေတာ...။ ဒီကောင်က ရှည်သလား မမေးနဲ့”

ဝိုင်းကြည့်နေသူတွေက အပျိုကြီးဆိုသူကို ကြည့်ကာ ရယ်ကြ
သည်။ အပျိုကြီး ရှက်ကာသွား၏။ မျက်နှာကြီးနီကာ သူကိုယ်တိုင်လည်း
ရယ်သည်။

“ရှည်ရင် နင့်နှမနဲ့ ပေးစားလိုက်”

“ဪ...အပျိုကြီးကလည်း ဘာတွေတွေးနေတာလဲ။ အပျို
ကြီးများ တွေးလိုက်ရင် တလွဲချည်းပဲ။ စကားကြောရှည်တာကို ပြောတာ။
ဒီကောင်က ရယ်စရာတွေပြောရင် အရှည်ကြီးပြောတတ်တာ။ အပျိုကြီးနဲ့
ဆို OK ပဲ။ ဟေ့ကောင်...ငါ့ အောင်သွယ်ခ အရက်တိုက်”

ဝါးခနဲ ရယ်ကြသည်။ ထိုးဝါးက ရွှေမဲခေါင်းကို သူပေါင်ပုတ်
ပြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgvooe.com
ပြီး အသံထွက်ကာ မနာအောင် ရိုက်သည်။ အောက်က ပရိတ်သတ်က ရယ်ကြ၏။

“အဲဒါဆို...ကျွန်တော့် မယူနဲ့ ကပ်ဖဲကိုယူ အပျိုကြီး။ ဒီကောင်က ကပ်ပြီးမှ ဖဲတာ...”

“ဟ...ဘာ ကပ်ဖဲတာလဲကွ”

“အပျိုကြီးခေါင်းကို သူ့ရင်ဘတ်ထဲ ဆွဲကပ်ပြီး ဟော့ဒီလို ဆံပင်တွေကိုရှာ...သန်းတွေ့ရင်တော့ ဖဲပြီသာမှတ်”

“သန်းမတွေ့ရင်ကော...”

“သန်းမတွေ့ရင်ကော ဖဲတာပဲ”

တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျနေကြသည်။ သူတို့က အငြိမ့်စင်ကနေ ဖလင်ပေါ်ကို ကူးတဲ့ ဇာတ်ပို့တွေဆိုတော့ အတိုင်အဖောက်ကလေး ညီသည်။ အပေးအယူက ရသည်။ ကားအောက်က ပရိတ်သတ်အတွက် အရပ်ပြဇာတ်ကလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာ B-600 လေးဘီးကားကလေးနှင့် ဘူးသီးနှင့် ကြာစေ့ ရောက်လာကြပြန်သဖြင့် ပရိတ်သတ်က ထိုဘက် အာရုံပြောင်း သွားကြပြန်၏။ အော်ကြ၊ နောက်ကြနှင့် ပျော်စရာကြီးကို ဖြစ်နေသည်။

“ကိုကြာစေ့...။ ဘယ်မှာသွားရိုက်ကြမှာတုန်း”

“လကမ္ဘာမှာ”

“ကားနာမည်က ဘာလဲ”

“လမုကိုလမဲ့ မလုပ်နဲ့တဲ့”

“မင်းသား၊ မင်းသမီးကရော...”

“မယ်လေညှင်းနဲ့ မောင်လေအိုး...တဲ့”

တစ်ယောက်လာ တစ်ခါပြော၊ တစ်ခါရယ်နှင့် ဒီကားကြီးကို ထွက်တောင် မထွက်စေချင်တော့။ ကားပြတင်းပေါက်မှာ ပျော်စရာ ကောင်းသလောက်၊ ကားနောက်ပိုင်းမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသူ ငါးယောက်ရှိပါသည်။ သူတို့ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မနှုတ်ဆက်ကြ။ သူတို့

ကမုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ၊ ပါးသိုင်းမွေးတွေနှင့် မျက်နှာကြီးတွေက ခပ်တည်တည်နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံ ရသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...။ ဟိုနောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့လူကြီး ‘ကမ်းပါးမဲ့ မေတ္တာ’ကားမှာ မင်းသားကို သတ်တဲ့ လူကြီးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...။ ကြောက်စရာကြီးနော်”

“နင်တို့ကလည်း ရုပ်ရှင်ပဲ တကယ်သတ်တာမှ မဟုတ်တာ။ အိုက်တင်ပေါ့ဟ...”

“အို...တင်တင် မတင်တင် ဒီပုံစံကြီးတွေကို ကြည့်လို့ကို မရတာ...။ ကြောက်စရာကြီးတွေ...”

ဪ...သူတို့ ဒီလို အိုက်တင်ပီပြင်အောင် လုပ်ပြပြန်တော့လည်း သူတို့ကို လူယုတ်မာ၊ လူကြောက်စရာကြီးတွေလို့ ထင်ကြ၊ မုန်းကြပြန်သည်။ အိုက်တင်လျော့တော့လည်း ဒါရိုက်တာက ဆူသည်။ ဝါသနာကြောင့်ရယ်သာ...။ လူကြမ်းကို မင်းသားတင်ရိုက်မယ့် ကားလေး တစ်ကားလောက်ကို ယက္ခကြီး မျှော်နေမိသည်။

ယက္ခကြီးလိုပဲ မျှော်နေသူ နှစ်ဦးရှိပါသည်။

သူတို့က ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ မျှော်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ စက်အဖွဲ့က ကင်မရာနှင့် က ရိန်းပစ္စည်းတွေကို နောက်ကကားပေါ် တင်နေကြသည်။ မင်းသား၊ မင်းသမီးက အခုထိ မလာသေး။ ကားပေါ်မှာ ကျန်အဖွဲ့တွေ တော်တော်စုံနေကြပြီ။

“ဟေ့ကောင် မှတ်ကြီး...။ အောင်ဝင်းကို သွားခေါ်စမ်းကွာ”

အောင်ဝင်းက ကင်မရာမင်း ဖြစ်သည်။ ဒီကားရိုက်ဖို့ စစ်စဉ် ကတည်းက ပြဿနာရှိနိုင်မှန်း ဒါရိုက်တာကြီး ဦးတင်ကို သိပါသည်။ မင်းသားက အခု ၁၉၈၀ မှာ တရုတ်ထိုး နာမည်တက်လာသော မင်းသား။ သူ့ကားမှန်သမျှ လူငယ်ပရိတ်သတ် အသည်းစွဲ။ မင်းသမီးက ၁၉၇၉ ခုနှစ်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့ပြီး အကယ်ဒမီပင် ရခဲ့သည်။ သူနှင့် မင်းသားသစ် တွဲလျှင် သူ အပိုကောင်းသည့်အတွက် မင်းသားတစ်နေရာ ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တော့ ရသွားတာ များသည်။

ခက်တာက နှစ်ဦးစလုံး အောင်မြင်မှု၏ အထွဋ်အထိပ်မှာ ဆိုတော့ နှစ်ယောက်တွဲပြီး ရိုက်တဲ့ကား မရှိ။ ညှိ၍လည်း မရ။ ဒါကို ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကိုက ရအောင်ညှိခဲ့သည်။ ဇာတ်လမ်းကို စီးနိုင်သည်။ သူရိုက်လို့ အကယ်ဒမီရသွားတဲ့ကား လေးကားရှိပြီ။ သူ့အလှည့်ကတော့ မရောက်သေး။ သူ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာဖွာသည်။ အောင်ဝင်း ရောက်လာ၏။

“လိုက်တင်(Lighting)ရဦးမလား အောင်ဝင်း”

“နောက်ထပ် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့ ရဦးမယ် ထင်တယ် ဆရာ။ တိမ်တော့ ကင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေက ကျတော့မှာ”

“မှတ်ကြီး...မှတ်ကြီး...။ လာစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဆိုက်ကားတစ်စင်းနဲ့ Phone ဆက်လို့ ရတဲ့အိမ်ကိုသွား။ နှစ်ယောက်စလုံးဆီ Phone ဆက်။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ အမြန်လာပါလို့။ ငါမှာတယ်လို့ပြော...”

ရှုတင်မန်နေဂျာ မှတ်ကြီး လွယ်အိတ်ကြီးလွယ်၍ ပြေးထွက်သွား၏။

“ခက်တယ်ကွာ...”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ...။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လု ကြမှာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို လာပြောရင် သိပ်ခွကျတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကလည်း ရင်းနှီးနေတော့...”

“အောင်ဝင်း...ဒီကိစ္စကို ငါစိစဉ်တာ။ မင်းကို ဘာလာပြောပြော ငါ့ဆီပဲ ပို့ပေးလိုက်။ ငါ ဒါ အလုပ်လုပ်နေတာ။ အလုပ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စဆို ငါနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူးပေါ့ကွာ...”

ထိုလမ်းက လမ်းတိုကလေးမျှသာဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်တစ်ချက် ခြံဝန်းကြီးတွေနှင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းငါးလုံးစီ ပြီးလျှင် ရှေ့မှာ အကြီးဆုံး ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တိုက်အိမ်ကြီးက ပိတ်ဆောက်ထားသည်။ ထိုအိမ်ဆယ့်တစ်လုံးအတွက် ကိုယ်ပိုင်လမ်းကလေးလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုလမ်းကလေးထဲမှာ ဖိယက်ကား ကလေးတစ်စင်း နံဘေးချရပ်ထား၏။

ကားပေါ်တွင် နာမည်ကြီးမင်းသား ဇော်လတ်...။ ဇာတ်ညွှန်း ကို အသေအချာဖတ်နေသည်။ ဇာတ်ညွှန်းက ဒါရိုက်တာကိုယ်တိုင် ရေးတာဆိုတော့ ပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံပါသည်။ သူ တော်တော် စွန့်စားရမည့်အခန်းတွေလည်း ပါသည်။ အပင်ပန်းခံရမည့်အခန်းတွေ လည်း ပါသည်။ ပထမပိုင်းမှာ သူ ပရိတ်သတ်ဆီက ယုံကြည်မှုရအောင် ယူရမည်။ ဒုတိယပိုင်းမှာ ပရိတ်သတ်ဆီက အားကိုးမှု ရအောင်ယူရမည်။ နောက်ဆုံးအပိုင်းမှာ ပရိတ်သတ်ဆီက ကရုဏာကို ရအောင်ယူရမည်ဟု သူ ခွဲကာ မှတ်ထားလိုက်သည်။

ခက်တာက ဟိုမင်းသမီး၊ သူနှင့်လည်း တစ်ခါမှ တွဲမရိုက်ဖူးခဲ့။ အိုက်တင်ကောင်းတာကိုတော့ ဒီမင်းသမီးရဲ့ကားတွေ သူ သွားကြည့် ကြည့်ထားလို့ သိပါသည်။ သရုပ်ဆောင် ပါးနပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ခြား ဒုတိယဇာတ်ပို့က ဦးဆောင်ရမည့်အခန်းမျိုးကို သူက အိုက်တင် နှင့် လေနှင့် ယူသွားတတ်သည်။ ဝင်လုတာပေမဲ့ ပရိတ်သတ်ကလည်း သတိမထားမိ။ ထိုမင်းသမီးလည်း မသိလိုက်။

ခက်တာက အခုကားက အက်ရှင်နှင့် စွန့်စားခန်း ရောနေသော ကားဖြစ်၏။ သူက ကြိုးစားသလောက် သူမ ပါမလာလျှင် သေပြီ။ ထိုစဉ်...

“အစ်ကို...အစ်ကို...။ သူ့ကား ဖြတ်သွားပြီ အစ်ကို”

“သေချာလို့လား အေးမင်း”

“ဟာ...အစ်ကိုကလည်း သူ့ ဘောက်စွန်ကားလေးကို ကျွန်တော် သိနေတာပဲ။ သူ ခေါင်းခန်းက ပါသွားတယ်။ အစိမ်းရောင် အင်္ကျီနဲ့။ သူ့မာမိက နောက်က...”

ဇော်လတ် အပျင်းကြော တစ်ချက်စွဲကာ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်

mgvooe.com

တစ်လိပ်ကို မီးညှို့သည်။

“ဒီ စီးကရက်ကုန်ရင် မောင်းမယ်...”

ကားရှေ့က ဒရိုင်ဘာ အာကာက ခေါင်းကို ညိတ်သည်။
ဇော်လတ် စနိုးနည်းနည်းလူးကာ ခေါင်းကို သပ်ရပ်စွာဖြိုးသည်။ ပြီးတော့
စီးကရက်ကို ဖွာကာ နာရီကို ကြည့်နေသည်။

မေစိုးမိုးကား ရောက်လာပြီး ကားပေါ်က ဆင်းကတည်းက
လူရွှင်တော်တွေဘက် အုံနေသော ပရိတ်သတ်ကြီး ဝုန်းခနဲ မင်းသမီးဆီ
ပြေးကြသည်။ မင်းသမီးနာမည်ကို အော်ဟစ်ခေါ်ကာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။
တစ်ချို့ ရဲသူများက မင်းသမီးလက်မောင်းတို့၊ လက်တို့ကို ကိုင်ကြည့်ကြ
၏။ မင်းသမီးနောက်က မာမိက စိတ်ဆိုးကာ မာမိသံနှင့် အော်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ...။ မပြောချင်ဘူး...သိလား။ ဟဲ့...
ဟဲ့...အရမ်းမတို့နဲ့လေ။ ကျွန်မ စိတ်တိုလာပြီနော်...။ ဪ...မကိုင်ပါနဲ့
ဆိုမှ...”

စက်အဖွဲ့က ကောင်လေးတွေ အတင်းဝင်ထိန်းကာ လမ်းရှင်း
ပေးကြရ၏။ မေစိုးမိုးကတော့ ပြုံးကာ အားလုံးသော ပရိတ်သတ်ကြီးကို
လက်ပြရင်း တိုးဝင်၍ ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကိုဆီ သွားသည်။ စက်အဖွဲ့က
ပရိတ်သတ်ကို မတိုးရအောင် ဝိုင်းတားပေးရ၏။

“ရေခွေးဘွိုင်က ပျက်နေလို့ ရေခွေးအိုးတည်ပြီး ရေချိုးနေရလို့
နောက်ကျသွားတယ်ဆရာ...။ ခွင့်လွှတ်ပါ”

မင်းသမီးက လက်အုပ်ကလေးချီကာ အပြုံးဖြင့် ပြောသည်။
ဒါရိုက်တာက ကောင်းကင်ကို လှမ်းကာကြည့်သည်။ နေမင်းကို လက်
အုပ်ဖြင့် မချီထား၍ မရ။

“မမ...Auto လေး ထိုးပေးပါနော်...။ အမှတ်တရပါ”

“သမီးကိုလည်း ထိုးပေးနော်”

“ဟဲ့...ငါ့လည်း ထိုးဖို့ပြောဦး။ ဒေါ်ကုလားမလို့”

“ထိုးပေးပါ့မယ်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ အားလုံးကို ထိုးပေး

မယ်။ အခု စကားပြောနေလို့နော်...။ ခဏလေး...”

မေစိုးမိုးက ပရိတ်သတ်ကို အပြုံးနှင့်ချော့ရင်း...

“ကားအထွက် ရိုက်မယ်ဆို...။ ရိုက်မယ်လေ ဆရာ”

ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကို စိတ်ညစ်ကာ သွားသည်။ ပြဿနာကို အခုကတည်းက မစစေချင်...။

“မှတ်ကြီး...မှတ်ကြီး...လာစမ်း။ ဇော်လတ်အိမ်က ဘာပြောလဲ”

“ထွက်သွားတာ ကြာပြီတဲ့ ဆရာ။ လမ်းမှာ ကားတွေဘာတွေ များ...ပျက်”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့။ လမ်းက ထွက်စောင့်စမ်း။ သမီးက ကားပေါ်က စောင့်။ ဟုတ်လား...”

“ဟင်း...ဟင်း...။ သူ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ သမီးသိပါတယ် ဆရာရဲ့။ ဒီအထာတွေ ရိုးနေပါပြီ”

“အနုပညာလုပ်မယ်ဆို ဒီစိတ်တွေ မထားနဲ့သမီး။ အောင်မြင်မှုဆိုတာက ညဉ့်သည်ပါ။ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မလာဘူး။ သူ့အဖော် ဒုက္ခနဲ့ အခက်အခဲကိုလည်း ခေါ်လာတာပဲ။ အောင်မြင်မှုကို လက်ခံရင် သူတို့ကိုလည်း လက်ခံရမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ”

မေစိုးမိုး မာနမျက်နှာ နည်းနည်းလျှော့ကာ ကားပေါ်သွားထိုင်သည်။ အောက်မှာ Auto လက်မှတ်ထိုးသူတွေက တရုန်းရုန်း၊ ဓါတ်ပုံနဲ့လိပ်စာတောင်းသူတွေ တရုန်းရုန်းနှင့်။

“အောင်ဝင်း စက်အသင့်ပြင်ထား။ မှတ်ကြီး လူရှင်းထား။ မှန်တစ်ပတ် ပတ်ကြည့်စမ်းဟေ့ မေစိုးကို...”

မေစိုးမျက်နှာသို့ မှန်တစ်ချက် လာထောက်သည်။

“ရသေးတယ် ဆရာ...”

“အေး...ရရင် အားလုံးအသင့်ပြင်ထား။ ဇော်လတ် လာတာနဲ့

ရိုက်မယ်”

ခဏကြာတော့ ရှုတင်မန်နေဂျာ မှတ်ကြီး၏ အောင်မြင်ခန့်ညားသော အသံကြီးကို ကြားရလေသည်။

မေစိုးမိုးဆီမှ Auto ထိုးနေသူတွေ ဝုန်းခနဲ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ တစ်ချို့ Auto စာရွက်တွေ၊ စာအုပ်တွေ ကျန်ခဲ့၏။ မေစိုးမိုးဒေါသဖြစ်၍ စာအုပ်တွေကို ကားပြတင်းပေါက်မှ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ဇော်လတ်အနားမှာ အားလုံး ဝိုင်းအုံနေသည်။ ဇော်လတ်က ပေးသောလက်တိုင်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ရှားမီးသကြားလုံးတွေကို ဖောက်ဝေသည်။ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ အတင်းလှမေးသံ၊ သကြားလုံးတောင်းသံ၊ ဓါတ်ပုံတောင်းသံ...။

မေစိုးမိုးအနားမှာ တစ်ဦးမှ မရှိတော့...။

သူ ဒါကိုလိုချင်လို့ တမင်နောက်ကျပြီးမှ လာတယ်ဆိုတာကို မေစိုး သိပါသည်။ ကိုမှတ်ကြီးက လူအုပ်ကို အတင်းတိုး၍ ဇော်လတ်အနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောရသည်။

“ကျွန်တော့်တို့ကို ချစ်တဲ့ ပရိတ်သတ်ကြီး ခဏပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာလေးမှာ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်း ရိုက်စရာရှိပါတယ်။ ကင်မရာလွတ်တဲ့နေရာက တိတ်တိတ်ကလေး အားပေးကြပါ။ အချိန်မရှိတော့လို့ပါ။ ပရိတ်သတ်အားလုံးကို ကျွန်တော် ချစ်ပါတယ်”

ပရိတ်သတ်က အော်ဟစ်အားပေးကြသည်။ ရှုတင်မန်နေဂျာနှင့် စက်အဖွဲ့က ရိုက်ကွင်းလွတ်အောင် လူရှင်းသည်။ ရိုက်မည့်ကားက အဝေးပြေးကားဂိတ်ကို နောက်ကျနေသူနှစ်ယောက် အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ကားကို မိအောင်လိုက်သည့် အခန်းဖြစ်သည်။

ကားက ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းသည်။ ကင်မရာက ထော်လီဖြင့် လိုက်ရိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဇော်လတ်က ‘ခဏလေးစောင့်ပါဦး...လူကျန်ခဲ့လို့ပါ။ ခဏလေးစောင့်ပါ...။ ခဏလေး...။ ဟိုးထား...ဟိုးထား’ ဟု အထုပ်ကို လွယ်၍

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အတင်းပြေးလိုက်သည်။ မေစိုးကလည်း အထုပ်နှင့် နောက်မှလိုက်သည်။ ကားပေါ်ကလူတွေက မကြားကြ။ ကားက စက်အရှိန်မြင့်ပြီး ဇော်လတ်က မေစိုးအထုပ်တွေကို ကျုံးလွယ်၍ လက်တစ်ဖက်နှင့် မေစိုးကို ဆွဲရင်း အတင်းပြေးလိုက်ရသည်။ B.M ကား နောက်ပေါက်ကို မိလုမိခင် မိလုမိခင်နှင့် နောက်ဆုံး ဘောင်ကို ကိုင်မိကာ ခြေတစ်ဖက်ချ၊ ပခုံးပေါ်က အထုပ်တွေကို ချပြီး ကားအရှိန်နှင့်အတူ ပြေးလိုက်နေရသော မေစိုးကို ဆွဲတင်ရသည်။ မေစိုး ခြေတက်ခုံပေါ် ပုံလဲကာ ကျသွား၏။ ကံကောင်း၍ ကားမိသွားပုံမှာ အတော်သဘာဝကျသည်။

“ Cut ”

ဒါက ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကားစစ်ပြိုင်ချင်း သဲထိတ်ရင်ဖိုနှင့် မိမုမိပျံ မလားဆိုတာကို ခံစားရအောင် ရိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဇော်လတ်တို့ကသာ အတင်းအော် အတင်းပြေးနေကြသည်။ ကားက ဖြည်းဖြည်းကလေး မောင်းပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

“လက်ကို ဘာဖြစ်လို့ တအားဆောင့်ဆွဲတာလဲ။ နာလိုက်တာ။ လဲကျတော့ ဒူးလည်း နာသွားတယ်။ ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် တမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး မမေ...။ သဏ္ဍာန်လုပ် ဟန်ရုပ်နဲ့ တူအောင်ပါ”

“အေး...အဲ့ဒါ မင်းပညာရည် မဝသေးလို့ကွ။ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ တစ်ကယ်မဟုတ်ဘူး။ တစ်ကယ်ဟုတ်အောင်၊ ထင်အောင် လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကွ။ မျက်နှာတစ်ချက်၊ ကိုယ်ဟန်တစ်ကွက်နဲ့ ပရိတ်သတ်အသည်း ယားအောင် လုပ်တတ်ရတယ်”

မေစိုးက သမ္ဘာနှင့် ဟောက်သည်။ ဇော်လတ်က ပြုံးသည်။

“အခု ဒီဘက်ခေတ် ကလေးတွေ၊ လူငယ်တွေက အဲ့ဒီ အိုက်တင်ဆိုတာကြီးကို မုန်းနေကြပြီဗျ။ သဘာဝကျကျပဲ ကြည့်ချင် ကြတာ”

ထိုစဉ် ကားပေါ်သို့ ဦးတင်ကို တက်လာသည်။

mg y o e . c o m “ကောင်းတယ်ဟေ့။ One Scence One Cut ပဲ။ ကဲ...မင်းတို့ အဝတ်အစားတွေ တင်ကြတော့။ ခရီးစတော့မယ်။ ဟေ့...စက်အဖွဲ့ ပစ္စည်းတွေတင်ပြီးရင် ထွက်ကြတော့။ ထမင်းဆိုင်မှာ ဆုံမယ်။ မင်းတို့ အရင်ရောက်လည်း စားပြီး ဆက်သွားနှင့်ကြ။ မန္တလေးမှာ ဆုံမယ်။ ငါတို့က ကားပေါ်မှာ ကောက်သင်းကောက်ကလေးတွေ Slient Cut ရိုက်ရဦးမှာ...”

ဇော်လတ်တို့ စကားပွဲ ပျက်သွားပြီး ဇော်လတ်ပစ္စည်းကို အေးမင်းက တင်သည်။ မေစိုးမိုးပစ္စည်းတွေကို မာမိနွေးက တင်သည်။ လူစစ်ပြီးတော့မှ ကားက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် စထွက်သည်။ ခရီးစထွက်စ ထုံးစံအတိုင်း စကားတွေပြောကြ၊ ရယ်ကြမောကြနှင့်ရှိသည်ကို ရိုက် သည်။ ဇော်လတ်နှင့် မေစိုး အတွေးကိုယ်စီနှင့် စီးနေကြပုံများ၊ တစ်ခါ တစ်ရံ မျက်ဝန်းချင်းဆုံပုံများကို ရိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းကတစ်ဆင့် ပြောင်းလဲသွားသော နေရောင်နှင့် ရှုခင်းများကို မင်းသား၊ မင်းသမီးနှင့် Fore ground ခံကာ ရိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကားက ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းပေးရ၏။ ဦးတင်ကိုက တစ်ကားတည်းသွား ခရီးသည်များကိုလည်း ရိုက် သည်။ သူ့စရိုက်ကလေးတွေနဲ့သူ ပီပြင်အောင်၊ ရယ်ရအောင် ရိုက်၏။ ဥပမာ...စကားသိပ်များသော မိန်းမကြီးနှင့် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသော ခရီးသည် လင်မယားနှစ်ယောက် ကာရိုက်တာ၊ ထိုမိန်းမကြီးက ဆိုင်တာ ရော မဆိုင်တာပါ အကုန်ပြောသည်။ နံဘေးက ယောက်ျားက အိပ်ပျော် နေပြီ။

ပြီးတော့ ကားစထွက်ကတည်းက အိပ်လာတဲ့ လူတစ်ယောက် အကြောင်း၊ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ခဏခဏ ထုတ်ထုတ်ရေတတ်သည့် မိန်းမကြီးအကြောင်း၊ ဘာဖြစ်လာမှန်းမသိဘဲ တရှုံ့ရှုံ့ငိုကာ လက်ကိုင် ပုဝါနှင့် နှပ်ညှစ်လွန်းသဖြင့် နှာခေါင်းနီရဲနေပြီး ထိုမိန်းမနံဘေးက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်အကြောင်း စသည့် တစ်ဦးချင်းစီ၏

「Charactor ကို」 အသေးစိတ် ရိုက်သည်။

ပဲခူးကို ဝင်တော့ (၁၂)နာရီ။ ကားပေါ် ရိုက်ကူးရေးကိစ္စလည်း ပြီးပြီ။ အားလုံး လွတ်လပ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ကားနောက်ပိုင်းမှာ ကြိတ်ပြီး သောက်ပိုင်းကလေးတစ်ပိုင်းကို ကျင်းပနေကြသည်။ ဦးတင်ကိုက မသိချင် ယောင် ဆောင်နေလိုက်ပါသည်။ အားတုန်း ပျော်ရတာ ပျော်ပါစေပေါ့ လေ...။

“ဟဲ့...မာမိနွေး။ နင် ကသောကမြောနဲ့ အထုပ်တွေ တင်လာ တာ အစုံရော ပါရဲ့လား...။ သေသေချာချာကြည့်စမ်း။ ကျန်ခဲ့ရင် မြို့ဝင်တုန်း ဝယ်လို့ရအောင်...”

စကားဆုံးသည်နှင့် မာမိနွေးက ခေါင်းကိုခါကာ ရှေ့မှာ ထပ်တင် ထားသော ပလပ်စတစ်ခြင်း တစ်ခုစီကို ပေါင်ပေါ်တင်ကာ B.Mစက်သံ ကို ကျော်သွားအောင် သူ့မာမိသံကြီးနှင့် အော်သည်။

“ပါတာပေါ့...။ အကုန်ပေါတကာတယ်...။ ဟော့ဒီမှာ ချိန်က နှစ်ဘူး၊ မာလ်တိုဗာက ဘူးကြီး၊ မလောက်လည်း မန္တလေးရောက်တော့ ဝယ်တာပေါ့။ ဆီသွပ်ဘူးက ကြက်သားရယ်...သိုးသားရယ် နှစ်မျိုးပေါင်း တစ်ဒါင်။ နို့ဆီ သုံးဘူး၊ မိသားစုဘိစကစ် နှစ်ဘူး။ မမ ဘိစကစ်နဲ့ ကော်ဖီ သောက်တော့မလား...။ ကော်ဖီက အန်တီဖျော်ပေးလိုက်တာ ဓါတ်ဘူးနဲ့ အပြည့်မှ အပျော်တကေ...”

“မသောက်ချင်သေးပါဘူးဟာ...။ အိမ်က ထည့်ပေးလိုက်တာ တွေ စုံရင် ပြီးတာပဲ။ ဩော်...မျက်မှန်တွေရော မျက်မှန်...”

“ပေါ်တကာတယ် မမ။ ကွဲမှာ ခြစ်ရာဖြစ်မှာစိုးလို့ လယ်သာ အိတ်နဲ့ ထော်တကဲ့ကို လာတာ...။ ပုဝါတွေလည်း ပေါ်တကာတယ်...”

သူညီ အေးမင်း မာမိတွေကို အမြင်ကပ်တတ်မှန်း ဇော်လတ် သိပါသည်။ မင်းသမီးမေးသမျှ ပစ္စည်းတစ်ခုချင်း ထုတ်ပြကာ ခြေခါ လက်ခါနှင့် အမြင်ကပ်စရာပြောနေတာကို အေးမင်း ကြည့်ကာ စိတ်တို နေပုံရသည်။ ဇော်လတ်က အေးမင်းပခုံးကို လှမ်းပုတ်ရင်း ခေါင်းကို ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခါပြုလိုက်သည်။

နောက်မှာ စီးနေသည့် သရုပ်ဆောင်တွေထဲက အိပ်မပျော်သူ တွေလည်း မျက်စောင်းထိုးသူထိုး၊ နှုတ်ခမ်းဆွဲဆန်ပြီး မဲ့သူကမဲ့၊ ပခုံး တွန့်သူကတွန့် ရှိ၏။

မေစိုးမိုး လှတာတော့ အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် လှမှန်း ဇော်လတ် သိပါသည်။ သူ့ထက် တစ်နှစ်ကျော်လောက်တော့ ကြီးလိမ့် မည်။ သူက (၂၃)ဆိုတော့ (၂၄)နှစ်လောက်တော့ ရှိမည်။ အသက် (၂၀)လောက်မှာ အောင်မြင်မှု စရသည်။ ရတာမှ တစ်နိုင်ငံလုံးက မေစိုးမိုး ဖြစ်သွားသည်အထိကို နာမည်က ကြီးသည်။

သူပါသည့် ကားမှန်သမျှ ဝင်ငွေသောက်သောက်လဲ မြတ်သည်။ သူက ဝတ်တတ်စားတတ်သည်။ Style ရှိသည်။ သူ တစ်ချက်ကြည့်လျှင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ပုရိသယောက်ျားမှန်သမျှ အနည်းဆုံး ပါးစပ်တော့ ဟသွား ရတတ်သည်။

ပြက္ခဒိန်တွေမှန်သမျှ မေစိုးမိုးပုံတွေချည်း ဖြစ်ကုန်သည်။ Company တွေက ငွေထုပ်ပိုက်ကာ လိုက်ကြ၏။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် အမြင့်ဆုံးအောင်မြင်မှုကို ရသူအတွက် မာနဆိုသောအရာသည် အလိုလို မပြန်သောညွှန်သည်အဖြစ် ရောက်လာတာ သိပ်တော့မဆန်းပါ။ သူပြော သလို Producer တွေက ဖြစ်စေရသည်။ ဒါရိုက်တာတွေက စီစဉ်ပေး ရသည်။ ပြီးတော့ အဲ့ဒီကားတွေကလည်း အောင်မြင်သည်ဆိုတော့ ဘာမှ ပြောစရာအကြောင်း မရှိတော့။

သူကတော့ မေစိုးမိုးနာမည်ကြီးပြီးမှတက်လာသော တက်သစ်စ မင်းသားဖြစ်သည်။ မေစိုးမိုးလို ပထမကားကတည်းက ပေါက်သူ မဟုတ်။ ဒုတိယကားမှာမှ လူသိများပြီး တတိယကားမှာ အအောင်မြင်ဆုံး ဖြစ်သွား ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြည်းဖြည်းနဲ့မှန်မှန် တက်သူဆိုလျှင် ပိုမှန်မည် ထင်သည်။ သူ အခု ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ (၁၀)ကားကျော်ခဲ့ပြီ။ ကားတိုင်း အောင်မြင်၏။ ပရိတ်သတ်က ချစ်ပြီးသား။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတွဲ ကားရိုက်လျှင်

တိုးမပေါက်အောင် အောင်မြင်မည်ဆိုတာကို သိပြီး မေစိုးကိုလည်း ချဉ်းကပ်သည်။ သူ့ထံသို့လည်း လာသည်။

ပထမဇာတ်လမ်းက မင်းသမီးဦးစားပေးလွန်းသဖြင့် သူက ပယ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ဇာတ်။ မေစိုးမိုးကို သွားပြတော့ သူက ပညာရည် မဝသေးဘူး၊ ကျွန်မ သူနဲ့ မရိုက်ချင်သေးဘူးဟုဆိုကာ ဇာတ်ကို မပြောဘဲ လူကို ငြင်းသည်။ ထိုဇာတ်ကိုပင် တခြားမင်းသား တစ်ယောက်နှင့် ရိုက်သည်။ အောင်မြင်ပါသည်။

Producer ဆိုသည့် လူမျိုးကလည်း ခက်သည်။

သူတို့ရိုက်သည့်ကားက တခြားလူထက် လူပိုစိတ်ဝင်စားချင် ကြသည်။ သူတို့အချင်းချင်းကြားမှာ ငွေထက် ဂုဏ်သိက္ခာကို ပိုလိုချင် ကတ်ကြသည်။ သူတို့ ညှိမရတော့ ဒါရိုက်တာတွေဘက်ကို လှည့်သည်။

ဒီမှာတင် ဦးတင်ကိုနှင့် တွေ့သည်။ ဦးတင်ကိုက ‘မင်းသား၊ မင်းသမီးဆိုတာ ပရိတ်သတ်ရင်ထဲ ရောက်အောင် အဓိကပို့ပေးရတဲ့သူ၊ နာမည်ကြီးလို့ ဇာတ်နဲ့မလိုက်ဘဲ အတင်းထည့်ရင် ပိုက်ဆံရကောင်း ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာမရဘူး။ အဲ့ဒီကားမျိုးက နောက်ကျရင် ပြန်ကြည့်တဲ့အခါ သိပ်ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်’ ဆိုသော ဝါဒကို လက်ကိုင် ထားသူ...။

ဇာတ်လမ်းက လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဦးစားမပေးသူ...။

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ဦးတင်ကို ခြောက်လခန့် ညှိကာ ဒီကားကို ရိုက်ရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူကတော့ ဒါရိုက်တာ ခိုင်းသည့်အတိုင်းသာ လုပ်မည်ဟု ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်ပါ သည်။ မေစိုးကတော့ သူ့ကို ပညာနည်းနည်းပြချင်ကြောင်း သူသိပါ သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ သူစိမ်းဆန်ဆန် ရိုက်ကွင်းမှာ ရက် ၂၀၊ ၃၀ နေပြီးရင် ရင်းနှီးသွားကြတာ ထုံးစံပင်ဖြစ်သောကြောင့် ဇော်လတ် သိပ်မတုန်လှုပ်ပါ။

“အေးမင်းရေ...။ တို့ပစ္စည်းတွေရော စုံရဲ့လားကွာ”

mgyoe.com

“အိတ်တွေတော့ အကုန်စုံတယ်အစ်ကို။ နောက်မှာ ကျွန်တော် သေသေချာချာကို စီပြီး ထည့်ခဲ့တာပါ။ စားစရာတွေက အောက်မှာဆို မှောက်မှာစိုးလို့ အကုန်ယူလာတယ်”

“မမှောက်ပါဘူးကွာ”

“အမေရော၊ ဒေါ်လေးရောက ထည့်ပေးလိုက်တာ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီမှာ အစ်ကိုကြိုက်တဲ့ ငါးခူငယ်ကောင်နဲ့ ပုစွန်ခြောက်ကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်၊ ယဲပုတ်ကို ဂျူးမြစ်နဲ့ ကြော်ထားတာလည်း ပါတယ်အစ်ကို။ ပြီးတော့...မြေပဲကြော်၊ ဆိတ်သားကို ပြုတ်ပြီး ပါးပါးလှီးပြီး ငရုတ်သီး စပ်စပ်နဲ့ ကြော်ထားတာက တစ်ချို့နဲ့။ ပြီးတော့...လက်ဖက်အသား ဆီစိမ်က ဒေါ်လေးနဲ့ အမေ အကြံတူသွားလို့ နှစ်ချို့နဲ့။ အစ်ကိုမြည်းဖို့ ငရံ့ခြောက်ဖုတ်က တစ်ချို့နဲ့။ အောက်က အိတ်ထဲမှာက ငါးပြားပါသေး တယ်။ အစ်ကို...လက်ဖက်ဆီစိမ် စားမလား”

အေးမင်းက စားစရာတစ်ခုပြောတိုင်း နောက်က အိပ်မပျော် သည့်အဖွဲ့က တံတွေးတစ်ချက်မြှူကာချာသည်။ ကြာစေ့က ထပြောသည်။

“မင်းသားနဲ့လူရွှင်တော်များ တယ်ကွာပါလား။ ငါက ရိုက်ကွင်း နယ်ထွက်တော့မယ်ဆိုတော့ အိမ်ကမိန်းမက တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ် ဘူး”

“ဟာ...သေသွားပြီလား”

“မင်းကြီးတော်ပဲသေ...။ အိပ်နေတာကွ၊ အိပ်နေတာ၊ အေးပေါ့ လေ...အိပ်မှာပေါ့။ ငါ ကားပေါ်မှာ မညောင်းရအောင်ဆိုပြီး...”

“သူ့အပေါ် မင်းက လမ်းတက်လျှောက်ပေးရတယ် မဟုတ် လား”

ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသံက B.M ကားဟောင်း အင်ဂျင်သံကို လွှမ်းကာသွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ထည့်ပေးလိုက်တာက နှစ်ချို့နဲ့တောင်မှပါ။ အခု အိပ်ချင်ပြေ စားကြတာပေါ့။ ဟင်းတွေကလည်း အများကြီးပါ။

စားတော့ အတူတူဝေစားကြတာပေါ့”

“အစ်ကို တစ်ချို့က စောင်းကားသီးနဲ့ ထောင်းထားတဲ့ ချဉ်စပ်၊ တစ်ချို့က ရိုးရိုးဆီစိမ်။ ဘာစားမှာလဲ...”

နောက်ကအဖွဲ့က ‘ချဉ်စပ်...ချဉ်စပ်’ဟု အော်ကြသည်။ အေးမင်းက ‘ရမယ်...ရမယ်’ဆိုကာ ချဉ်ကို ဖြုတ်နေသည်။

ဒါ...တမင်တကာ သူ့ကို ရိမှန်း မေစိုးမိုး သိသဖြင့် နောက်ကို ဒေါသဖြင့် လှမ်းကာကြည့်ပြီး ပြန်အလှည့်မှာ...သူ့လိုပင် နောက်က လူတွေကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသော မာမိနွေးနှင့် နဖူးချင်း တိုက်မိ ကြလေသည်။

“အား...အမလေး နာလိုက်တာ...။ မိနွေး...နှင့် ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

“ကန်တော့ပါရဲ့ မမရယ်...။။ ကျွန်မလည်း ကျော်ကတိမိတာ ပါ။ နာသွားလားဟင်...။ ကြပ်ထုပ် ထိုးပေးရမလား”

“တော်...တော်...။ နင် တိတ်တော့”

ဇော်လတ် ပြုံးကာနေလိုက်သည်။ ပဲခူးကျော်တော့ နေလုံးက အရောင်လျော့သွားပြီ။ လက်ဖက်ချဉ်စပ်နှင့် နောက်ကအဖွဲ့လည်း ပုလင်း ပြောင်ကာ အားလုံး ငိုက်ကာစ ပြုနေပြီ။

မငိုက်သူဆိုလို့ ကားဆရာ မိုးကျော်၊ ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကို နှင့် ဇော်လတ်တို့သာ ရှိသည်။ မေစိုးမိုးကိုယ်တိုင် ပုဝါကလေး မျက်နှာကို အုပ်ကာ မှိန်းနေပြီး လိုက်လာသည်။ မာမိကတော့ ဟောက်တောင် နေပြီ။

B.M ကားဟောင်းကြီးကတော့ တစ်စင်းတည်း ထီးထီး ကြီးစား ပြေးနေလေသည်။

ညနေလေးနာရီနေလုံးသည် ရန်ကုန်မှာ ပုံမှန်သာ မြင်ရသော်လည်း လယ်ကွင်းထဲက စပါးပင်တွေကလွဲလို့ ကောင်းကင်ကို ဟိုး မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နေရသော နယ်ကောင်းကင်ကြီးပေါ်မှာတော့ ညနေလေးနာရီ နေလုံးကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီးကို မြင်နေရသည့်အတွက် ဇော်လတ် ကြည်ကြည်နူးနူး ငေးနေမိသည်။

နေလုံးကြီးက လယ်ကွင်းထဲမှာဆိုရင်တော့ ငြိမ်ငြိမ်ကြီး သူတို့ ကားနောက်ကို လိုက်နေပြီး လယ်ကွင်းတွေအဆုံး သစ်ပင်အုပ်ထဲကျလျှင် တော့ သစ်ပင်တွေကို တရိပ်ရိပ်ဖြတ်ကာ အပြေးလိုက်တတ်သည်။ မလွတ်မှန်းသိသော်လည်း B.M ဟီးနီးကားလေးက နေမင်းကို အံတုကာ စက်ကုန်ပြေးနေသည်။ ဇော်လတ် အကြံရသည်နှင့် ရှေ့ဆုံးခန်းတစ်ခု တည်းမှာ ထိုင်နေသော ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကိုထံ သွားကာ ပြောရသည်။

“ဆရာ...။ နေလုံးက အရမ်းလှနေတယ်ဆရာ။ နည်းနည်းလောက် ဆွဲထားလိုက်ရင် ကောင်းမလား ဆရာ”

“အေးကွ...။ ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ။ အောင်ဝင်း... အောင်ဝင်း။ လာစမ်းဟေ့...။ နေလုံးနဲ့ စပါးပင်တွေကို ဇော်လတ်ခုံကနေ တစ်မိနစ်လောက် ဆွဲထားလိုက်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

အောင်ဝင်းက Silent cut မှီ ကင်မရာချည်းယူ၍ စိတ်တိုင်းကျ ချိန်ပြီး တစ်မိနစ်လောက် ရှိက်သည်။ ပြီးတော့ ဦးတင်ကိုက...

“ကားဆရာ...ခဏလေးရပ်ပြီး ဘက်ပြန်ဆုတ်ပေးပါဦး။ အောင်
ဝင်း...မင်း ဒီနေရာမှာ ဆင်းခဲ့။ နေလုံး လယ်ကွင်းကနေမှ ငါတို့ကားကို
Plan ရွေ့။ ကား မင်းရှေ့က ဖြတ်သွားရင် ကားနောက်လိုက်။ မြင်ကွင်းဆုံး
တဲ့အထိ လိုက်ကွာ...။ မင်း ပြီးရင် အဲဒီနေရာပဲစောင့်။ ငါတို့ ဘက်
ဆုတ်ပြီး ပြန်ခေါ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...”

တွဲနေကျ ကင်မရာမင်းမို့ ဦးတင်ကိုအကြိုက်ကို သိပြီးသား။
သူ့အဖွဲ့ကို ခေါ်ကာ လယ်ကွင်းအစပ်အထိ ကင်မရာကို စိတ်ကြိုက်
Location ရအောင် ရွေးကာ ထောင်သည်။ ကား ဘက်ပြန်ဆုတ်တော့
အိပ်နေသူတွေ ခေါင်းထောင်သူက ထောင်လာသည်။ ပြီးတော့မှ ဘာ
လုပ်တယ်ဆိုတာ သိသွားကြသဖြင့် ပြန်အိပ်သူက အိပ်ကြသည်။ တစ်ချို့
က တစ်ခွက်စီလောက် သတိရကာ ထပ်ချကြသည်။

ဇော်လတ်က သူ့နေရာသူ ပြန်ကာထိုင်၏။ မေစိုးမိုး အိပ်နေ
ရာက ထကာ ဇော်ကလေး ဘာကလေး ချိုးသည်။ ကားကို အကွေ့
လေးနားအထိ ဘက်ဆုတ်ကာ မောင်းရသည်။ အကွေ့နားရောက်
တော့ ကင်မရာမင်း အောင်ဝင်းက နေလုံးကို ရိုက်နေရာမှ လမ်းအကွေ့
ကလေးမှ ထွက်လာသော ကားဆီသို့ Plan ကို ဆွဲသည်။ ပြီးတော့
ကားက သူ့ကင်မရာရှေ့မှ ဖြတ်မောင်းကာ သွားသည်။ ကားပျောက်သွား
သည့်အထိ ရိုက်သည်။

ပိတ်ကားကြီးပေါ်မှာတော့ အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှာ နေလုံးနီကြီး
နောက်ခံနှင့် B.M ဟီးနီးကားတစ်စင်း ဖြတ်မောင်းသွားတာကို နောက်ခံ
တီးလုံးနှင့် တွေ့ရဖို့ သူတို့ တော်တော်အပင်ပန်းခံလိုက်ရ၏။

ကားပေါ် ပစ္စည်းတွေပြန်တင်ပြီးတော့ အောင်ဝင်းက ဦးတင်ကို
ထိုင်သည့်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ကားမှန်ရှေ့က ပြေးနေသော အဝေးပြေး
ကားလမ်းမကြီးကို ခဏရိုက်သည်။ ဒါဆိုလျှင် သူတို့ကားကြီး ခရီးသွားနေ
ကြောင်း လုံလောက်ပြီဖြစ်သည်။

mgyoe.com

ကားနဲဘေးမြင်ကွင်းက လယ်ကွင်း၊ သစ်ပင်တန်း၊ ရွာတန်းရှည် ကလေးတွေအစား တောင်ပူစာ၊ တောအုပ်သို့ အသွင်ပြောင်းကာ လာ သည်။ ကားက ရထားလို ဘူတာဖြတ်စဉ် မရှိသည့်အတွက် ဘယ်နား ရောက်နေသည် မသိနိုင်...။ ပဲခူးကျော်လာပြီဆိုတာပဲ ပြောနိုင်သည်။ ကားက ဂငယ်ကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့ပြီး ငါးမိနစ်လောက် ဆက်အမောင်း တွင် လက်နက်ကိုင် သုံးယောက်က သူတို့ကားကို တားနေတာ တွေ့ရ ၏။ အလယ်မှတစ်ဦးက တားကာ ဘေးနှစ်ယောက်က သူတို့ကားကို ချိန်ကာ ထားသည်။

“ဆ...ဆရာ...။ ဓားပြ...ဓား...ပြတွေ ထင်တယ် ဆရာ...”

“ဖြစ်နိုင်တယ်...ချိန်ထားတာ။ ရပ်ပေးလိုက်...။ ငါကြည့် ရှင်းမယ်”

ကားရပ်သည်နှင့် သူတို့သုံးဦး ကားပေါ်သို့ စွေခနဲ တက်လာ သည်။ နှစ်ယောက်က ကားထဲက လူတွေကို ချိန်ကာ တစ်ယောက်က ကားသမားမိုးကျော်ကို ချိန်ရင်း...

“ရှေ့က လမ်းချိုးထဲကို မောင်း...။ မောင်းလေကွာ”

“မိုးကျော် မောင်းပေးလိုက်”

ဦးတင်ကိုက ပုံမှန်အသံဖြင့်သာ ပြောသည်။ ကားက ကတ္တရာ လမ်းမှ မြေလမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ ဝင်လိုက်ရသည်။ ကားဆောင့်သော်လည်း အိပ်နေသူများ အကုန်မနိုးကြ။ ဓားပြတိုက်ကြောင်း သိသူဆို၍ ကားဆရာ၊ ဒါရိုက်တာ၊ မေစိုးနှင့် မအိပ်သူ သုံးလေးယောက်သာ သိသည်။ သို့သော် ပြောင်းဝရှေ့မှာ ဘာအသံမှ မထွက်ရဲကြ။ မျက်နှာ ဆီးရွက်လောက်သာ ရှိကြတော့သည်။

ဆယ်မိနစ်လောက် မောင်းပြီးမှ ရပ်ဆိုသောအသံ ထွက်လာ သည်။

ကားရပ်သွားသည်အထိ အိပ်ပျော်နေသူများ မသိကြ။ သုံး ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ဆင်းကာ လက်ခေါက်သုံးကြိမ် မှုတ်တော့

မှ တောင်ပူစာလေးရှိသော တောစပ်မှ လူဆယ့်ငါးယောက်ခန့် ထွက်လာကြသည်။

မေစိုးက အိပ်ပျော်နေသော မာမိနွေးကို ကြိတ်ကာ နိုးသည်။

“ဟဲ့...မိနွေး...မိနွေး...။ ထစမ်း...။ ထ...ဟဲ့...ထစမ်းဆို”

မိနွေးက ဒီတော့မှ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထပြီး မျက်လုံးကို ပွတ်ကာ...

“ပေါ်တကောက် တော်တကောလား မမ...။ မမ ဆင်းမလို့လား”

“အရှူးမရဲ့...တိတ်တိတ်နေစမ်း”

မာမိက သူ့ကို ဟောက်သဖြင့် ကြောင်ကာကြည့်တော့ သူ့ကို သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသူတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ မာမိနွေးက ဘာမသိညာမိသဖြင့်...

“ရှေ့ စက်အဖွဲ့ကလား။ ဒီမှာ နေရာမရှိတော့ဘူး။ နောက်အလယ်ခုံမှာ သွား ထော်ကထိုင်တော့...”

ဓားပြက ဘာမှမပြောဘဲ မာမိနွေးကို နားရင်းတစ်ချက် အုပ်သည်။ မာမိနွေး မေစိုးအပေါ် ပုံလဲကာ ကျသွားပြီး အော်သည်။ မေစိုးက ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်ထားရင်းက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်...

“ငါတို့ကားကို ဓားပြတိုက်နေပြီ...။ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ကူချွတ်ပြီး နှင့်ရှူးဖိနပ်ထဲ ထည့်။ ငါ့ကို ကားရိုက်ရင်ဝတ်တဲ့ အတုတွေပေး”

ဓားပြတစ်ယောက်က နောက်ဘက်သို့သွားကာ နိုးလာသူ၊ အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေသူများကို ချိန်ထားသည်။ တစ်ယောက်က ရှေ့မှ ချိန်သည်။ တစ်ယောက်က ဒါရိုက်တာနှင့် ကားဆရာကို ချိန်ထားသည်။ တောအစပ်မှ ထွက်လာသူထဲက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် ရှိသောသူက ကားကို တစ်ပါတ် ပတ်ကာ အေးအေးဆေးဆေးကြည့်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မေစိုးက အတုနှင့်အစစ်ကို လဲသည်။ စိန်နားကပ်ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှင့် ဆွဲကြိုးကို သူ့ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်လိုက်တာလည်း တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ မာမိနွေးပေးသော အတုတွေကို ခပ်မြန်မြန်ဝတ်သည်။ ဓားပြများက ကားနောက်ပိုင်းက ယောက်ျားတွေကိုသာ သတိထားနေသဖြင့် ထိုကိစ္စကို မသိလိုက်။

ဇော်လတ်ကတော့ အခြေအနေကိုသာ ကြည့်ပြီး တွက်ချက်နေသည်။

ထိုစဉ် ဓားပြခေါင်းဆောင် ကားပေါ်သို့ အေးအေးဆေးဆေးပင်တက်လာသည်။ ဓားပြခေါင်းဆောင်က အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းကိုယ်လုံးက ပြည့်တင်းကျစ်လစ်သည်။ သေနတ်ကို ဂျင်းဘောင်းဘီရှေ့မှာ ထိုးထားပြီး ကောင်းဘွိုင်တွေ ဆောင်းသော သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ ထားသည်။ သူ့ပုံစံက မင်းသား ဇော်လတ်ထက်ပင် ကြည့်ကောင်းနေသေး၏။

တစ်ကားလုံးက လူတွေကို တစ်ယောက်ချင်းကြည့်ပြီးမှ လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းရှေ့သို့ ကပ်ကာ ခေါင်းခါရင်း စီးကရက်ငွေ့တွေကို မှုတ်ထုတ်သည်။ သဘောက အသံမထွက်နဲ့ ဆိုသည့်သဘော။

ထိုစဉ် လူရွှင်တော်ထိုးဝါးက အိပ်ရာမှ အပျင်းကြောဆန့် နိုးလာပြီး မျက်စေ့ဖွင့်တော့ သူ့ရှေ့မှာ သေနတ်နှင့် ချိန်းထားသူကို တွေ့တော့၊ ပထမ ကြောင်ကာသွား၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တော့ သဘောပေါက်သွားကာ နံဘေးက ကပ်ဖဲ့ကို တံတောင်နှင့်တွတ်ရင်း...

“ဟေ့ကောင်...ထ...ထ...ထစမ်း။ ဓားပြတိုက်ကုန်ပြီ။ ဓားပြတိုက်နေပြီ”

ကပ်ဖဲ့က အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မျက်လုံးမပွင့်ဘဲ ပြန်အော်၏။

“ဓားပြတိုက်ပြီလား...။ တိုက်ပါစေပေါ့ကွ။ ငါက ဓားပြမှ မဟုတ်တာ...ရဲ့။ တိုက်ပေ့စေ...။ တိုက်စရာရှိတာ တိုက်ပေါ့”

ကပ်ဖဲ့စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုဓားပြက ထိုးဝါးနှင့်ကပ်ဖဲ့ကို ဆွဲချကာ နားရင်း သုံးလေးချက်အုပ်သဖြင့် ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကာ ဆူညံ

ကုန်ကြသည်။

“ဓားပြတိုက်နေပြီတော့...ဓားပြ...ဓားပြ”

ဟု သရုပ်ဆောင် ဒေါ်စုဟန်က ကြောက်ကြောက်နှင့် ကြုံးကာ အော်သည်။ ထိုအော်သံကြောင့် ပုလင်းအပြောင်ရှင်းကာ အိပ်ပျော်နေသော လူကြမ်းအဖွဲ့မှ မာဃက...

“ဓားပြတိုက်ပြီလား။ ဟေ့ကောင်တွေ ထစမ်း။ သေနတ်တွေ ထုတ်ဟေ့”

“မြွေပွေး၊ ယက္ခ...ထကြစမ်း။ ဓားပြတိုက်ပြီတဲ့...”

မြွေပွေးနှင့် ယက္ခလည်း အူတူတူဖြင့် ထရပ်ရာ အနီးရှိ ဓားပြက သေနတ်ဒင်စာကျွေးတာ ခံရပြီး ဗိုက်နှိပ်ကာ ပြန်လဲကျသွားကြသည်။ တစ်ကားလုံး ခုမှ နိုးကာ ရုတ်ရုတ်သံသံတွေ ဖြစ်ကုန်၏။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ကာ ဘာမှ မပြောဘဲ သူ့ခါးမှာ ထိုးထားသည့်သေနတ်ကို ထုတ်သည်။

“သေနတ်တဲ့ဟေ့...။ ရှာကြစမ်း၊ ရှာစမ်း”

ဒီတော့ ဒါရိုက်တာ မဝင်၍ မရတော့...။

“ဒီလိုပါ...ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့က နယ်ထွက်ပြီး ရုပ်ရှင် ရိုက်တဲ့ အဖွဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းမှာလည်း ဓားပြတိုက်တဲ့ အခန်းက တစ်ခန်းပါတော့...”

ဓားပြခေါင်းဆောင်က ဦးတင်ကိုကို စောင်းကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးနှင့် ကန့်လန့်ဖြတ် ကာပြ၏။ ဒီတော့ ဇော်လတ်က ဝင်ရပြန်သည်။

“သေနတ်ဆိုတာ အတုတွေပါဗျာ။ ကားရိုက်ရာမှာ သုံးတဲ့ အတု...”

ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘေးနားမှာ ရပ်နေသော ဗလကောင်းကောင်း လူတစ်ယောက်က ဇော်လတ်ရင်ဘတ်ကို ပစ်တွန်းလိုက်သဖြင့် ဇော်လတ် ထိုင်ခုံမှာ ပြန်လဲကျသွားသည်။ ထိုလူက လဲကျသွားသော ခြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဇော်လတ်ရင်ဘတ်ကို ပြန်ဆွဲစောင့်ရင်း ‘မင်းကို ဘယ်သူက မေးလိုလဲ’ ဟု အံကြိတ်ကာ ပြောပြီး ထပ်တွန်းပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ဘေးနားက အေးမင်း လက်တွေ့ဘာတွေ တုန်နေပြီး မျက်နှာက ဖြူဖွေးကာ နေ၏။ အတော်ကြောက်ရွံ့နေဟန် တူသည်။

“တွေ့ပြီဆရာ...။ သေနတ်တွေက အတုတွေချည်းပဲ”

“ရှုပ်တယ်ကွာ...။ ချောင်းဘေးနားအထိ မောင်းခိုင်းလိုက်”

ဇော်လတ်ကို ရင်ဘတ်တွန်းသည့် ငနဲက ဒရိုင်ဘာကို တစ်ချက် နှာရင်းအုပ်ကာ ‘ဟေ့ကောင် ရှေ့တည့်တည့်ကိုမောင်း။ ပြီးရင် ညာချိုး’ ဟု ဆိုသည်။ အောက်က လူများလည်း ကားပေါ် တက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်မှာ မေစိုးနဲ့မာမိ ပစ္စည်းလဲသည့်ကိစ္စ ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ ရှုတင်ကားတစ်ကားလုံး ကြိတ်ငိုသူငို၊ ဖက်ငိုသူငို၊ ကြောက်သူကြောက် တွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အသံတော့ မထွက်ရဲကြတော့။

နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် မောင်းပြီးတော့ ချောင်းကလေး တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ချောင်းနံဘေးမှာ သစ်ပင်၊ ဝါးပင်တွေ အုံ့ဆိုင်း နေပြီး အဝေးပြေးလမ်းမက ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဘာကိုမှ မမြင်ရနိုင် တော့။ နေက ဝင်တော့မည်။

ဓားပြခေါင်းဆောင်က ကားပေါ်မှ အရင်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ သူတပည့်တွေ ဆင်းကာ ကားကို ဝိုင်းချိန်ထားကြ၏။ ဒုတိယမင်းသမီး လေး ရူပါက သူ့အမေကို ဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲခေါင်းထည့်ပြီး အရမ်း ကြောက်၍ ငိုနေသည်။

“ကဲ...ကားပေါ်က တစ်ယောက်ချင်းဆင်း။ အောက်ရောက်ရင် ခေါင်းပေါ် လက်တင်ထား။ ဒရိုင်ဘာ အရင်စဆင်း...”

အားလုံး ကားပေါ်က ဆင်းကာ သူတို့ပြောသလို တန်းစီရပ်ပြီး နေကြရ၏။ သေနတ်ပြောင်းတွေက သူတို့ဆီမှာ...။ ဓားပြသုံးလေးဦး က ကားပေါ်တက်၊ ပစ္စည်းတွေကို ဆွဲချပြီး ပုံထားကြသည်။ ဓားပြ ခေါင်းဆောင်က ပုံထားသောပစ္စည်းတွေကို ခြေထောက်နှင့် ထိုးမွှေ

ကြည့်သည်။ သေတ္တာတွေကို ဖွင့်ခိုင်းသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်တွေ တွေ့လျှင် ယူခိုင်းသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဇော်လတ် အရဲစွန့်ကာ ဓားပြခေါင်းဆောင် အနားသို့ ကပ်ပြီး အသံကို တတ်နိုင်သမျှ တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားကာ ညှိရန် စကားစကြည့်သည်။

“အစ်ကိုနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ အစ်ကို”

“ဟေ့ကောင်...။ ဓားပြက ဘယ်တုန်းက သူ့နာမည်ကို ပြောဖူး လို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး...။ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေအောင်လို့ပါ”

“ဟင်း...ဟင်း...။ ငါက မင်းကို ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ ငါ့နာမည် ထက်ခေါင်”

ဇော်လတ်က ကြိုးစားပြုံးကာ...

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ကိုထက်ခေါင်ရယ်...။ ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်း တွေကို အကုန်ယူပါ။ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုပဲ ထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် တို့ ကျေနပ်ပါတယ်”

ထက်ခေါင်က အားရပါးရ အော်ကာရယ်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။

“မင်းတို့ မြို့ရောက်သွားတော့ မင်းတို့...မင်းတို့...မင်းတို့ရဲ့ ပါးစပ်တွေက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေကြမှာလား။ ဓားပြတိုက်ခံရတာကို ကျေနပ်တဲ့လူ ဒီဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ မရှိဘူး။ ကိုယ့်ကိုကိုက်ဖို့ လာတဲ့ကျားကို ဒီနားပဲ ကိုက်ပါ။ ဟိုနားပဲ ကိုက်ပါ ပြောရိုးထုံးစံ ရှိလို့လား”

“ကိုထက်ခေါင်က ကျားမှ မဟုတ်ဘဲ...။ လူမို့လို့ ညှိကြည့် တာ”

ဇော်လတ်စကား မဆုံးလိုက်၊ သူ့မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ချ တာ ခံလိုက်ရ၏။ ဇော်လတ်လည်း မွန်ထူကာ ခေါင်းပေါ်မှာ တင်ထား သောလက်ဖြင့် ထက်ခေါင်ပခုံးကို ကိုင်ကာ ပစ်တွန်းလိုက်သဖြင့် နှစ် ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgvoo.com

ယောက် လုံးထွေးကာ သူထကိုယ်ထိုး၊ ကိုယ်ထိုးသူထ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။
ဓားပြတွေလည်း မပစ်ရဲ။ နှစ်ဦး လုံးထွေးနေသဖြင့် ပစ်ခွင့်
မသာ။

ထိုအချိန်တွင် အကြောက်လွန်နေသော မာမိနွေးက လာရာ
လမ်းဘက်ကို ထွက်ကာပြေးသည်။ အေးမင်းလည်း ယောင်ကာ လိုက်
ပြေးသည်။ မေစိုး ထိတ်လန့်တကြား အော်သည်။

“မာမိနွေး...။ မပြေးနဲ့၊ မပြေးနဲ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ ပြေးပြီ...ပစ်...ပစ်”

ဒေဝ အော်သံဆုံးတော့ သေနတ်သံနှစ်ချက် ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့် ထွက်သည်။ ပထမ မာမိနွေး လွင့်ခနဲကျသည်။ ပြီးတော့ အေးမင်း
လွင့်စဉ်ကာ ထွက်သွား၏။ သေနတ်နှင့်ပစ်သော ဓားပြနှစ်ယောက်က
အချင်းချင်း ကြည့်သည်။

“တွေ့လား...။ တစ်ချက် တစ်ယောက်ပဲ”

“ကိုယ့်ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ ဟဲ...ဟဲ...သမင်ပစ်လာတဲ့
ကောင်ပါကွ”

ထိုအချိန်မှာ ဇော်လတ်နှင့်ထက်ခေါင် နပန်းပွဲကလည်း ပြီးသွား
ပြီ။ ဇော်လတ် ထရပ်ကာကြည့်တော့ အေးမင်း မရှိတော့။ ဟိုးခပ်လှမ်း
လှမ်းမှာ ခွေခွေကလေး လဲကာနေ၏။

“ညီလေး...အေးမင်း”

အော်ရင်း ပြေးထွက်ရန်ပြင်သော ဇော်လတ်ကို အနားက
ဓားပြတစ်ယောက်က ပြောင်းရှည်ဒင်နှင့် အရှိက်ကို ရိုက်ချပစ်လိုက်သဖြင့်
ခွေကျသွား၏။ ထက်ခေါင်က သေနတ်ဖြင့်ပစ်သော သူ့တပည့်နှစ်ယောက်
နားကို သွားပြီး သူ့ကိုယ်က ဖုန်ကို ခါသည်။ ပြီးတော့ ပါးတစ်ချက်စီ
ရိုက်သည်။

ဓါတ်တိုင်သုံးတိုင်လောက်မှာ ခွေခွေကလေး လဲနေကြသော
အေးမင်းနှင့် မာမိကို ကြည့်ရင်း အော်ညိုသူတွေကို လန့်ပြီး အော်သူတွေ
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgvoo.com

အော်ကြ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“တစ်ယောက်မှ အသံမထွက်နဲ့။ ငါ့စကား နားမထောင်ရင် အဲ့ဒါ နမူနာပဲ။ ငါ အားလုံးကို မှာထားမယ်။ ငါ့စကားနားမထောင်တာ တွေ့ရင် ချက်ချင်းပစ်။ အဲ့ဒါ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

အားလုံး ကြိတ်ငိုသံမှတစ်ပါး ဘာသံမှ မထွက်ရဲကြတော့။ ထက်ခေါင်က ဒေဝကို ခေါ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ညှိသည်။

အမှန်တော့ အေးမင်းရော၊ မာမိနွေးရော မသေပါ။ သေနတ် နှင့် လှမ်းအပစ်တွင် မာမိနွေးက သစ်ငုတ်ကို ခလုတ်တိုက်ကာလဲခြင်း ဖြစ်ပြီး အေးမင်းက မာမိနွေး ခြေထောက်ကို ထပ်ဝင်တိုက်ကာ လဲခြင်း ဖြစ်၏။ မာမိနွေးက ထမည်လုပ်တော့ အေးမင်းက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် အတင်းတားရသည်။

“ဟေ့ကောင်...မထနဲ့။ သူတို့က ငါတို့ကို ထိသွားပြီ ထင်တာ။ ထရင် ထပ်ပစ်လိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီတော့မှ သေမှာ။ မထနဲ့ မလှုပ်နဲ့”

“မင်းအကြံ မဆိုးဘူး ဒေဝ။ သေနတ်သံလည်း ကြားသွားပြီ ဆိုတော့...ချက်ချင်းသာ စီစဉ်လိုက်တော့။ အခု ဒီနေရာက ခွါမှကို ဖြစ်မယ်”

ဒေဝက B.M ကားဆီသွားကာ အိတ်တွေကို ကန်ချသည်။ ပြီးတော့ ကားအဖုံးကို ဖွင့်ပြီး ပလပ်ကြိုးတွေကို ကြည့်သည်။ ကားရှေ့ ခန်းထဲမှာရှိသည့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို ရှာသည်။

“ကဲ...နားထောင်။ ကားဘေးမှာ ပုံထားတဲ့ ပစ္စည်းပုံထဲက ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်သယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ခေါ်တဲ့ လမ်းအတိုင်း လိုက်နဲ့။ ပစ္စည်းရွေးချိန်၊ ယူချိန် သုံးမိနစ်ပဲ ပေးမယ်။ ဒေဝ ကားကို ပင်စင်ပေး လိုက်”

ဒေဝက B.M စက်ဖုံးကို ဖွင့်ကာ တွေ့သမျှဝါယာကြိုးတွေ အကုန်ဖြတ်ပစ်သည်။ ပြီးတော့ ဓားပြတစ်ယောက်ကို ဝါးသွားခုတ်ခိုင်း ကာ အင်္ကျီပုံထဲက တွေ့ရာအင်္ကျီကို ကောက်ပြီး ဝါးလုံးထိပ်မှာ ချည်ကာ နှောင်နှောင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မီးဒုတ်လုပ်သည်။ ပြီးတော့ ကားအတွက် အပိုတင်လာသော ဓါတ်ဆီ ပုံးကို ဓားပြတစ်ယောက်ကို သယ်ခိုင်းသည်။ ကားထဲက ဓါတ်ဆီကို ပိုက်နှင့် စုပ်ထုတ်ကာ အကျို၊ လုံချည် ချည်ထားသော မီးဒုတ်နှင့် စိမ်သည်။

ကားမှာ ပလပ်ကြိုးတွေလည်း မရှိတော့၊ ဓါတ်ဆီလည်း မရှိ တော့။

နေလုံးက ဝင်လုပြီ။

“ကဲ...ချောင်းကို ဖြတ်ကူးပြီး ချောင်းဘေးနားအတိုင်း လျှောက် မယ်”

“ဆ...ဆရာ။ ကျွန်မပစ္စည်းတွေက များတော့ တစ်ယောက် တည်းမနိုင်ဘူး ဆရာ”

“နိုင်သလောက်ပဲ ယူလေ။ မနိုင်တာ ထားခဲ့ပေါ့။ နေပါဦး... မင်းက ဘာလဲ”

“ကျွန်မက ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မေစိုးပါ ဆရာ”

ထက်ခေါင်က ယဲ့ယဲ့ကလေးပြုံးကာ ခေါင်းကို ခါသည်။ သူ မသိဘူးဆိုသည့် သဘော။

“ဆရာ ကျွန်မကို ကူပေးပါလား”

“ဟေ့ကောင်...။ ငါက ခေါင်းဆောင်ကွ။ မင်း အခု ဓားပြတိုက် ခံနေရတာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ထွက်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ လှဖို့ မလိုဘူး။ မသေဖို့ ပဲ လိုတယ်။ ခရီးကြမ်းတယ်။ အရမ်းအေးတယ်။ အနွေးထည်နဲ့ စောင် တော့ ယူလာခဲ့။ အကျိုက တစ်ထည်ဆို တော်ရောပေါ့။ နှစ်စုံထည့်ချင် လည်း ထည့်ပေါ့။ ဒါလောက်ပဲ”

“စားစရာတွေရော...ဆရာ”

“စားစရာ...”

ထက်ခေါင်က မေစိုးမိုးပြသည့်ခြင်းကို တွေ့တော့ ဝမ်းသာသွားပုံ ရသည်။

mg y o e “ဟေ့ကောင် တောက်တဲ့...လာစမ်း။ ဒီ...စားစရာခြင်း သယ်
လာခဲ့။ ဟိုအဝတ်ပုံထဲမှာရော စားစရာတွေရင် အကုန်သယ်ပြီးရင်
မီးရှို့လိုက်တော့”

သူတို့ တစ်ကယ်စားပြတိုက်ခံရပါသည်။

သို့သော် သူတို့ ဖတ်ပြီး သဘောကျခဲ့သော ဇာတ်ညွှန်းထဲ
ကလိုတော့ မဟုတ်။

အခန်း[၂]

“မင်းတို့ အခုသွားမယ့်ခရီးက ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ခရီး မဟုတ်တော့ဘူး။ ခရီးက ကြမ်းတယ်။ အခုဝတ်တဲ့ အဝတ်နဲ့ နောက်နှစ်စုံပဲ ထပ်ယူပါ။ ဘောင်းဘီရှိရင် ယူခဲ့ပါ။ ထဘီနဲ့ဆို ခရီးမတွင်ဘူး။ လက်နက်ဆိုလို့ ဘရိတ်ဓားတောင် မယူနဲ့။ တွေ့ရင် သတ်ပစ်မယ်...။ ဒါပဲ”

တစ်ဖွဲ့လုံး အဝတ်အစားတွေ၊ သေတ္တာတွေပုံထားရာသို့ ကမန်းကတမ်းပြေးကာ ကိုယ့်သေတ္တာအထုပ်ကို လှန်ကြ၊ ဖြည့်ကြ၊ ရွေးကြသည်။ ဇော်လတ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ သူ့သေတ္တာကို ဖွင့်ကာ လယ်သာဂျာကင်နှင့် Tရှပ် နှစ်ထည်ကို ယူသည်။ ဘောင်းဘီ နှစ်ထည်ကို ထည့်သည်။ ပြီးတော့ လှန်ကြည့်တော့ အေးမင်းသေတ္တာကို တွေ့ရသည်။ ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ဖြစ်ကာသွား၏။ အခုတော့ အေးမင်း သေပြီ။ စိတ်ကို ဖြတ်ပစ်ရသည်။ ပြီးတော့မှ ဒါရိုက်တာဘက်လှည့်ကာ

မေးရသည်။

“ဆရာမှာ အနွေးထည်ပါလား ဆရာ”

“မပါဘူးကွ။ သိပ်ကောင်းကောင်း မပါဘူးပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို...ရော့ ဆရာ။ ကျွန်တော် ဇာတ်အတွက် ဝယ်လာတာ။ ရာသီဥတုက ဆောင်းတောထဲဆိုတော့ အရမ်းအေးမှာ ဆရာရဲ့”

ဇော်လတ်က သူ့ဂျာကင်တစ်ထည်နဲ့ ခေါင်းစွပ်တစ်ထည်ကို ပေးသည်။ ဦးတင်ကိုက ကျေးဇူးပဲဟူသော သဘောနှင့် ပြုံးပြသည်။ ဇော်လတ်က သူ့ရှူးဖိနပ်ကို ချွတ်ပြီး တောနင်း Bock လည်ရှည် ဖိနပ်ကို ဝတ်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲကို T ရှပ်နှစ်ထည်နှင့် အနွေးထည် အင်္ကျီတစ်ထည်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ နှစ်ထည် ထည့်သည်။ ပြီးပြီ။

ဟိုဘက်အဖွဲ့ကတော့ ဘေထုပ်သည်ကို အုံရွေးသလို ရွေး နေကြ၏။ ကိုယ့်ပစ္စည်းဆိုတော့ ဟိုပစ္စည်းကိုလည်း မထားရက်၊ ဒီဟာ လည်း မယူမဖြစ် ဖြစ်နေကြသည်။ အဆိုးဆုံးက လူကြမ်းအဖွဲ့ဖြစ်၏။ သူတို့မှာ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း မပါ။ လူဆိုးဗိုလ်လုပ်မည့် ယက္ခ ကြီးတစ်ယောက်သာ ကားတိုင်းမှာ သူဝတ်လေ့ရှိသည့် ကုတ်အင်္ကျီကြီး ပါသည်။ ဒါနဲ့ ဇော်လတ်က ကျန်အဖွဲ့ကို အေးမင်းထည့်လာသော အနွေးအင်္ကျီတွေ ဝေပေးလိုက်ရသည်။

ပြဿနာအတက်ဆုံးက မေစိုးသာ ဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့အတွက် သူဝယ်ထားသည့် အင်္ကျီတွေက အသစ်တွေ...။ တစ်ထည်မှပင် မဝတ် ရသေး။ အနွေးထည်ကလည်း ပါးပါးလှလှတွေပဲ ပါသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ တစ်ထည်ပါသဖြင့် တော်သေးသည်။ ပြီးတော့...မိတ်ကပ်ဘူးတွေ၊ ဒါတွေ ကိုလည်း မထားခဲ့နိုင်။ ပြီးတော့ ဘီး၊ မှန်၊ ကလစ်တွေ...။ တစ်ချက် ခိုးကြည့်တော့ အဝတ်အစားရွေးနေသူတွေကို ဓားပြတွေက သေနတ်နှင့် ချိန်ထားကာ ကြည့်နေကြသည်။ အလစ် မပေးကြ။

သူကတော့ ဒီဘက် ကမူကလေးနားမှာဆိုတော့ ကြည့်မည့်သူ သိပ်မရှိ။ မထူးတော့တာမို့ အလှပြင်ပစ္စည်းအားလုံးနှင့် အင်္ကျီတော်တော် ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mg yoe . com

များများကို သေတ္တာထဲထည့်ကာဂျင်းဘောင်းဘီကိုတော့ ပခုံးပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ မာမိနွေးလည်း သေပြီ။ ဓားပြလည်း အတိုက်ခံနေရသဖြင့် အားငယ်စိတ်ကြောင့် မျက်ရည်အလိုလိုကျလာသည်။ မလုံမလဲ စိတ်နှင့် လှည့်ကြည့်တော့ သူ့ကို ပြုံးကာကြည့်နေသော ထက်ခေါင်ကို တွေ့ရသည်။ သူ သေတ္တာကို ကမန်းကတမ်းပိတ်၊ မျက်ရည်ကို သုတ်ရသည်။ ထက်ခေါင်က ပြုံးပဲနေသည်။ ဘာမှတော့ မပြော။ ထက်ခေါင်က မေစိုးကို ပြုံးကြည့်နေတာကို တွေ့သူတစ်ဦး ရှိသေးသည်။

ဇော်လတ်...။

မေစိုးမိုး မျက်စောင်းထိုးကာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်သည်။ အင်္ကျီရွေးချိန်ပြီးတော့ အားလုံး ကိုယ့်အထုပ်နှင့်ကိုယ် မတ်တပ်ရပ်ရသည်။ ဓားပြတစ်ယောက်က လိုက်စစ်သည်။ လေးငါးထည် ထည့်လာသူကို ကြုံရာအင်္ကျီတွေ လွင့်ကာပစ်၏။ နှစ်စုံပဲလို့ ပြောထားတာ မဟုတ်လား... ဟု အော်သည်။ မေစိုးအလှည့်ကျတော့ ဒေဝက ထက်ခေါင်ကို လှမ်းကာ ကြည့်သည်။ ထက်ခေါင်က လက်ညှိုးဖြင့် ကျော်ရန် အမိန့်ပေးသည်။

အားလုံးကိစ္စပြီးတော့ နံဘေးက ချောင်းအတိုင်း မြောက်ဘက်ကို လျှောက်ရသည်။ တစ်နာရီလောက် လျှောက်ပြီးတော့ ချောင်းရေက ချေကျင်းဝတ်လောက်ပဲ ရှိတော့သည်။ သူတို့ ချောင်းဖျားကို ဆန်တက်လာတာဟု ဇော်လတ်စိတ်ထဲက မှတ်ထားလိုက်၏။

“ချောင်းကို ဖြတ်မယ်”

ဒေဝအသံကြောင့် သူတို့ ချောင်းထဲ ဆင်းကြရသည်။ ဇော်လတ်က တော နင်းဖိနပ်စီးထားသဖြင့် မသိသာသော်လည်း ကျန်တဲ့ သူတွေ ချောင်းထဲဆင်းတာနှင့် တွန့်ခနဲ၊ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ ချောင်းရေက တော်တော်အေးဟန်တူပါသည်။ မှောင်စပြုလာပြီ။

အေးမင်းနှင့် မာမိ (၁၅)မိနစ်လောက် ငြိမ်နေပြီး အသံတွေ လုံးဝတိတ်သွားတော့မှ မာမိနွေးက ထကာထိုင်သည်။ အေးမင်းကတော့ လှဲနေဆဲ။ ‘မတော် အစောင့်တစ်ယောက်လောက် ထားခဲ့လို့ ထပစ်မှ

ဖြင့်... ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ခဏကြာသည်အထိ ဘာသံမှ မကြားတော့မှ မာမိနွေးက ရှုပ်ပွနေသော အဝတ်ပုံဆီ ပြေးငိုသည်။ ဒီတော့မှ အေးမင်း နောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။

“မမ ပါသွားပြီ...။ မမကို သူတို့ ဖော်တကမ်းသွားပြီ၊ ဘယ်လို လောတကုတ်မလဲ...အေးမင်းရဲ့။ မမကို ဖော်တကမ်းသွားကြပြီ...။ ဟီး...ဟီး”

အေးမင်းက မာမိဖက်ငိုတာကို အရင်ခွါသည်။ မာမိနွေးက ဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသည်။

“သေချင်းဆိုးတွေ...အဟီး...ဟီး...။ မမကို ဖော်တကမ်းသွား တယ်”

“နေစမ်းပါဟာ...။ နင်က တစ်မျိုး”

အေးမင်းက မာမိလက်ကို အတင်းဆွဲဖြုတ်ပစ်ရသည်။ မာမိက ဒူးထောက်လျက်ကျကာ ငိုသည်။ အေးမင်းက သူ့သေတ္တာထဲက အင်္ကျီ လက်ရှည်တစ်ထည်နှင့် ကျန်ခဲ့သော အနွေးထည်တစ်ထည်ကို ယူသည်။ ပြီးတော့ တောလိုက်ခါးမြှောင်တစ်ချောင်းကို ယူသည်။ ကားရိုက်သည့် အထဲတွင် ပါသောကြောင့် သူ့အစ်ကိုနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်ရွေး ထားသော ခါးမြှောင်ဖြစ်၏။

ကားပေါ်တက်ကြည့်တော့ ကားက ဘာမှ ရစရာမရှိတော့။ အေးမင်း ဘာလုပ်မလဲ စဉ်းစားသည်။ ရိက္ခာအတွက် တင်လာသော ဆန်အိတ်တွေကိုလည်း မသွားကြပြီ။ အလင်းရောင်က သိပ်မရှိချင်တော့။ ဒီကို ကားလမ်းမကနေ နာရီဝက်လောက် မောင်းခဲ့ရသည်။ ယောက်ျား ခြေနှင့်ဆိုလျှင် တစ်နာရီလောက် ကြာမည်။

“ဟေ့ကောင် ငိုမနေနဲ့။ ဒီကနေ လမ်းလျှောက်ရင် ကားလမ်း ကို တစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာမယ်။ မမှောင်ခင် ငါတို့ ကားလမ်းကို ရောက်နိုင်တယ်။ လာ...ငိုမနေနဲ့။ ပြီးတော့ မင်းစကတ်ကိုလဲ ဘောင်းဘီ ဝတ်”

mgyoe.com

“အိမာ...ဘာဖြစ်လို့ လောတကဲရမှာလဲ”

မာမိဆိုလျှင် အရမ်းမှန်းသော သူ့ကျမှ ဒီမာမိနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မလဲရင် ခရီးမတွင်ဘူးကွ။ မမှောင်ခင် ကားလမ်းကို ရောက်မှ ဖြစ်မှာ။ သူတို့က ငါတို့ကို သေပြီလို့ ထင်နေတာ...။ အချိန်ရှိတုန်း လမ်းကို မှန်းလို့ရတုန်း ထွက်ပြေးမှရမှာ”

မာမိနွေးက စကားဆုံးတော့ ဝုန်းခနဲ ထကာရပ်သည်။

“ဘာ...ထွက်ပြေးမယ်...ဟုတ်လား။ နင် တော်တော် တော် သကစ် ဖော်တကာ မရှိတဲ့ကောင်ဘဲ။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေကို ဖော် တကမ်း ထော်တကားတာတောင် ထော်တကွတ် ပျော်တကေးချင်သေး တယ်”

“မင်း ငါ့ကို စကားပြောရင် လူလိုပြောစမ်း။ အခြောက်လို မပြောနဲ့”

“ဟဲ့...အချော်တကောက်လဲ လောတကူပဲဟဲ့။ ကိုယ့်ကျေးဇူး ရှင်နဲ့ ကိုယ့်အစ်ကို ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ ပျော်တကစ် ပျော်တကေးတာ နင်။ နင်သော်တကစ် ဖော်တကာ မရှိတာဘဲ။ နင် မရှော်တကတ်ဘူး လား”

အေးမင်း တော်တော်စိတ်တိုကာ သွားသည်။

“ငါ ထွက်ပြေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကားလမ်းမကို ရောက်မှ ကားကြုံတစ်စင်းနဲ့ နီးရာမြို့ကို လိုက်ပြီး ရဲစခန်းမှာ သတင်းပေးပြီး လိုက်မှရမှာ...။ သူတို့မှာ သေနတ်တွေနဲ့”

“ရှော်တကဲတွေလာတော့ ဟိုကောင်တွေက မမတို့ကို ဓားစာခံ လုပ်ပြီး သတ်ရင် ဘယ်လို လော်တကုတ်မလဲ”

“ဟ...ဒီလို မဖြစ်အောင်တော့ ပြည်သူ့ရဲတွေက တာဝန်ယူ ပါတယ်ဟာ”

“ဒီမှာ...။ နင် ရှော်တကက်မရှိ၊ သော်တကပ်သော်တကီ မရှော်တကီရင် နေခဲ့။ ငါကတော့ လော်တကိုက်မှာပဲ”

“အောင်မာ...။ ငါက ယောက်ျား။ ယောက်ျားစစ်စစ်...။ သတ္တိရှိတယ်။ နင်က ဘာလဲ”

အေးမင်းက ဒေါသတကြီးနဲ့အော်တော့ မာမိ ကြောင်ကာသွားသည်။ သူက ဘာ...။

“အေး...ငါ့ဘာသာ ဘော်တကာဖြစ်ဖြစ်၊ မမတို့ကိုတော့ သွားကယ်မှ ဖြစ်မယ်။ နင် သော်တကပ် တော်တကီ မရှော်တကီရင် နေခဲ့”

ပြောရင်းဆိုရင်း မာမိက စကတ်ကို စွန်တောင်စွဲကာ ကော့ကော့ ကော့ကော့နှင့် ထွက်ကာသွားသည်။

“ဟား...တောက်”

အေးမင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သူ့အစ်ကိုအတွက် စိတ်မချတာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ တာဝန်ရှိသူတွေခေါ်ပြီး လိုက်တော့လည်း လမ်းကို သူက သိသူမဟုတ်။ နောက်ဆုံး စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ကာ မာမိ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ မာမိက မျက်စောင်းထိုး၏။ ယောက်ျားအချင်းချင်း မျက်စောင်းအထိုးခံရတာ တော်တော်စိတ်ပျက်ဖို့၊ ရှက်ဖို့ ကောင်းသည်။ ပြေးပြီး ဆွဲထိုးချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားလိုက်ရ၏။

စမ်းချောင်းကို ဖြတ်ပြီးတော့ နာရီဝက်ခန့် တောနက်ကလေးထဲကို ရောက်ကာသွားသည်။ အလင်းရောင်က လုံးဝမရှိတော့။ ဒီတော့မှ အင်္ကျီတွေနှင့် ဓါတ်ဆီဆွတ်ထားသော မီးဒုတ်တွေကို ဓားပြအဖွဲ့က ထွန်းသည်။ ထိုအလင်းရောင်နှင့်ပင် သူတို့ ကွေ့သည့်ဘက်ကွေ့၊ သူတို့ သွားသည့်ဘက်ကို လိုက်ကြရသည်။ ဘယ်နေရာရောက်လို့ ရောက်ကုန်မှန်း ဇော်လတ်လည်း မမှတ်တတ်တော့။

နောက်ဆုံး တောင်ပူစာတစ်လုံးကို ဘွားခနဲတွေ့ပြီး လူတက်သည့် လမ်းကလေးရှိတာကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူတို့က အလွယ်တကူ တက်နိုင်ကြသော်လည်း ရှုတင်အဖွဲ့ကလူတွေ မတက်နိုင်ကြ။ အသက်ကြီးသူတွေဆို လေးဘက်ထောက် တက်ကြရ၏။ ယောက်ျားလေးတွေက ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖေးမရင်း မိန်းမသားတွေကို ကူရ သည်။

အပေါ်ရောက်တော့ ပေ(၈၀) မြေပြန့်ကို တွေ့ရသည်။ စောင်၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်နှင့် မီးအိမ် အစရှိသည့် အသုံးအဆောင်တွေကို လည်း တွေ့ရသည်။ ဒါ...သူတို့စခန်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ဒေဝက မီးတိုင်ကို စိုက်ကာ အောက်လင်းမီးခွက်ကို ဓါတ်ဆီထည့်ပြီး ထွန်းသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ကို လက်တွေ ခေါင်းပေါ်တင်ကာ ထိုင်ခိုင်းသည်။

ထိုင်ချလိုက်တော့မှ မြေကြီးမဟုတ်ဘဲ ကျောက်သားမှန်း သိရ ၏။ ကျောက်သားပြင်က တစ်နေ့လုံး နေပူထားသဖြင့် နွေးကာနေသည်။ လေကတော့ တောင်ပူစာလည်းဖြစ်၊ ဆောင်းကုန်ခါနီးလည်း ဖြစ်သဖြင့် အေးစိမ့်ကာနေ၏။

ထက်ခေါင်က ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ် ထိုင်ကာ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ကာ ရှိုက်ဖွာသည်။ ပြီးတော့ ဒေဝကို ကြည့်ကာ မေးဆတ်ပြသည်နှင့် ဒေဝအသံက ဟိန်းခနဲ ထွက်သည်။

“အားလုံး မတ်တပ်ရပ်”

ချောင်းအတိုင်း ခြေရာခံလိုက်လာကြရင်း ချောင်းဆုံးခါနီး လောက်မှာ ခြေရာတွေ ပျောက်ကာသွား၏။ သူတို့အတွက် အားကိုး စရာဆို၍ ကားပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော နှစ်တောင့်ထိုး ဓါတ်မီးကလေး တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ဟိုဒီထိုးကြည့်သော်လည်း ခြေရာက ပျောက်ကာ သွားသည်။

“ချောင်းကို ဖြတ်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ လာ...”

သူတို့ ချောင်းကိုဖြတ်တော့ ခြေရာကို ပြန်တွေ့ကြရ၏။ နောက် ဆုံး ခြေရာက တောနက်ထဲ ရောက်ကာသွားသည်။ အောက်ခံက မြက်ပင်တွေဆိုတော့ ခြေရာခံရတာ မလွယ်။ သို့သော် လူအယောက် (၃၀)နီးပါး လျှောက်သွားသည့်လမ်းဆိုတော့ အနင်းခံထားရသော မြက်ပင် ကလေးတွေကို ကြည့်ကာ လိုက်ရ၏။

မြက်ပင်တွေဆုံးတော့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲပြင်ကို တွေ့ရသည်။
ခြေရာခံရတာ ပိုခက်သွား၏။ ဓါတ်မီးကို မာမိက တစ်လှည့်ကိုင်ကာ
ရှာသည်။

“ဟာ...တော်တကွေ့ပြီဟေ့။ ဒီမှာ ချော်တကီးတစ်ပုံ တွေ့ပြီ
အေးမင်း”

“ခိုးပုံတွေတော့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ နင်ဆာရင် နင့်ဘာသာ
စား”

“မိုက်ရိုင်းလှချည်လား ငတုံးကောင်ရဲ့။ ဒါကိုတွေ့တော့ သူတို့
ဒီအပေါ်တက်တယ်ဆိုတာ သေချာတာပေါ့ဟဲ့...ကော်တကောင်ရဲ့”

“အေး...ဒါဆိုလည်း တက်ဟာ...”

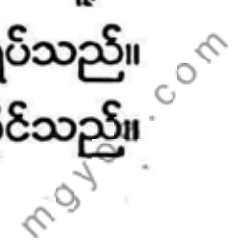
“နေဦး...။ ချော်တကီးပေါ်တကာတယ်ဆိုတာ လူကွယ်ရာမှာ
လောတကုတ်ရတာ...။ ဒီကျောက်တုံးကို ကွယ်တာဆိုတော့ ဟိုဘက်
သွားတာ ဖြစ်ရမယ်။ လာ...ခြေရာကြည့်မယ်”

မာမိပြောတဲ့အတိုင်း မှန်နေသဖြင့် ထိုလမ်းအတိုင်း တက်ကြ
သည်။ မာမိက စကတ်နဲ့ဆိုတော့ နှစ်ခါသုံးခါ ပြုတ်ကျသည်။ အေးမင်း
မဆွဲဘဲ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။ မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲ
တက်ရသဖြင့် တော်တော်ခက်သည်။ ဓါတ်မီးရောင်ကိုလည်း သိပ်မထွန်း
ရဲ။ နောက်ဆုံး မာမိသွားသလိုပင် အေးမင်းလည်း လေးဘက်ထောက်ကာ
သွားတော့မှ အဆင်ပြေသည်။

တောင်ပူစာကလေးထိပ်ကို ရောက်တော့ မီးရောင်ကို တွေ့ရ
သဖြင့် သူတို့ အသာဝပ်ကာ တက်ရသည်။ ကျောက်တုံးစွယ်တစ်ခု
နံဘေးက လှမ်းကြည့်တော့ မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက မကောင်း...။

ဓားပြတစ်ယောက်က အစွန်ဆုံးမှာ တန်းစီရပ်နေကြသော ရူပါ။
အိလေးနှင့် ဒေါ်ခင်မြ၊ ဒေါ်စုဟန်၊ ဒေါ်မေခင်တို့ရှေ့မှာ ရပ်သည်။
ပြီးတော့ စပ်ဖြဖြတစ်ချက်ရယ်ကာ ရူပါပါးကို လှမ်းကာ ကိုင်သည်။
ရူပါက လက်ကိုပုတ်ထုတ်ရင်း...

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အသားကို လာမထိနဲ့နော်”

ဟု ခပ်ထန်ထန်အော်သည်။

ခါးကြားက ဝါးမြှောင်ကို ထုတ်ကာ မြေကြီးကိုပစ်ပေါက်ကာ ကစားနေသော ထက်ခေါင်က...

“ဟေ့ကောင် ဖြူသီး။ အပိုတွေ မလုပ်စမ်းနဲ့ကွာ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကဲ...ဝတ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်ချွတ် စမ်း”

ရှုပါက ဆွဲကြိုး၊ နားကပ်၊ Hand Chana လက်စွပ် အကုန် ချွတ်ကာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အိလေးအလှည့်ရောက်တော့ ဘာမှ မလုပ်ရသေးခင်ကတည်းက အိလေးက အကြောက်လွန်ကာ အိခနဲ တစ်ချက်ငိုသည်။

“ကဲ...ချွတ်...ချွတ်စမ်းဟာ...”

အိလေး အကြောက်လွန်ကာ ခြေတွေလက်တွေ တုန်နေသဖြင့် တော်တော်နှင့် ဟမ်းချိမ်းက ချွတ်၍မရ။ ဓားပြက စိတ်မရှည်တော့။ အိလေးလက်ကို ကိုင်ကာ ဟမ်းချိမ်းကို စောင့်ကာ ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

“အား...အမေရေ...”

“အမလေးတော် အမလေး...”

အိလေးအော်သံနှင့်အတူ ချောင်းကြည့်နေသော မာမိကပါ လန့်ပြီး အော်သဖြင့် အသံလာရာဆီသို့ ဓားပြတွေ ချက်ချင်းရောက်ကာ ချိန်ထားပြီးပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ ထွက်ခွဲ”

“ဟာ...ညီလေး အေးမင်း”

“ဟယ်...မာမိ...”

ဇော်လတ်နှင့် မေစိုး ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ကိုယ့်လူ ကိုယ်ပြေး ဆွဲကြသည်။ ထက်ခေါင်က ဘာမှမပြော။ ဒေဝက ဖြူသီးနှင့် မိုးလုံးကို

ကြည့်သည်။ ဖြူသီးက...

“ဟေ့ကောင်...။ သမင်၊ ဒရယ် ပစ်လာတဲ့ ကောင်ပါဆိုကွ။ အခု ကြည့်ပါဦး။ ရုပ်တောင် မထိဘူး”

“မင်းကရော ဝမ်းတောင့်၊ ဝမ်းဒိုင်း၊ ဝမ်းတစ်သက်ဆိုကွ”
ထက်ခေါင်က ဝါးကို သိမ်းကာ သူ့လူနှစ်ယောက်ရှေ့သို့ လာကာရပ်သည်။

“မင်းတို့က လက်ဖြောင့်ပါတယ်။ ဇက်ကလေး နည်းနည်း စောင်းနေလို့ပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဖြူသီးနှင့်မိုးလုံးကို နားရင်းတစ်ယောက် နှစ်ချက်စီ အုပ်သည်။ ဟိုကောင်တွေ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောရဲ၊ ခေါင်းပင် မဖော်ရဲ။

“သွား...။ ပစ္စည်းယူတဲ့ကိစ္စ ဆက်လုပ်ကြ”

ပြောရင်း ထက်ခေါင်က မတ်တပ်ရပ်နေကြသော ဇော်လတ်တို့ကို တစ်ယောက်ချင်း ကြည့်သည်။ မေစိုးမိုးရှေ့မှာ ခဏလေး ကြာကြာ ရပ်ကာ စီးကရက်ငွေနှင့် ဖွဖွကလေးမှုတ်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးကာ ထွက်သွားသည်။

ဒါကို ဖြူသီးနှင့် မိုးလုံးက တွေ့ကာ မေစိုးဆီကပစ္စည်းကို အရင်ယူရမည်ဟု သဘောပေါက်ကာ မာမိနွေးကို အရင်တောင်းသည်။

“ရှိတာ အကုန်ချွတ်”

“ဘာ...။ ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ။ ဘာလို့ အကုန်ချွတ်ရမှာလဲ။ သော်တကေတောင် မချွတ်ဘူး။ သိလား...”

ဖြူသီးလဲ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ကာသွား၏။ ဒီတော့မှ မိုးလုံးက...

“ဟေ့ မင်းဝတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပြောတာ...”

“အဲ့ဒီလို ပြောတကောပါလား”

မာမိနွေးက ပစ္စည်းတွေ ချွတ်ကာ ထည့်ပေးစဉ် ဖြူသီးက ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မိုးလုံးကို ကပ်ကာ မေးသည်။

“သူပြောတာ ဘာစကားလဲကွ”

“မသိဘူး။ ပစ္စည်းရ ပြီးတာပဲကွာ”

မေစိုးအလှည့်ရောက်တော့ မေစိုးက ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်နှစ်ရုံ၊ လက်စွပ်သုံးကွင်းကို ချွတ်ကာပေးသည်။

“နားကပ်”

မေစိုး စိတ်ညစ်ကာ သွား၏။ ဒီနားကပ်က အတုတွေမဟုတ်။ အစစ်။ ဒီတော့ အိုက်တင်ကို သုံးရသည်။ မျက်နှာပျက်ကာ မျက်ရည် ချက်ချင်းဝဲကာ တက်လာ၏။ အသံက တုန်ယင်ကာ နှာခေါင်းနီကာ လာသည်။

“အစ်ကိုရယ်...။ ဒီနားကပ်ကိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မအဘွား မဆုံးခင်က...ပေး ပေး...ပေးခဲ့တဲ့ အမှတ်...တ...ရ ပစ္စည်းလေးမို့ ပါနော်”

ဖြူသီး ဝိုင်ကာသွား၏။ သို့သော်...မိုးလုံးက မရ။

“မင်းအဘွားက ငါ့အဘွားမှ မဟုတ်တာ။ ချွတ်...။ အခု ချွတ်...။ ပြီးတော့ မင်းသမီးလည်းဆိုသေး နောက်ကလိုက်တဲ့ တပည့်မ လောက်တောင် ပစ္စည်းက မရှိဘူး။ ချွတ်...အခုချွတ်။ ဘာမင်းသမီး နာမည်ကြီးလဲ”

မိုးလုံးစကားကြောင့် မေစိုး ဒေါက်သွား၏။

“အံ့မာ နင့်လို တေလေကြမ်းပိုး၊ သူခိုး၊ ဓားပြကများ ငါ့ကို...။ ဟေ့ မာမိနွေး...ငါ့ဆွဲကြိုး ပေးလိုက်စမ်း။ ပေးလိုက်...”

မေစိုးစကားကြောင့် မာမိနွေးက သူ့ဖိနပ်ထဲ ထည့်ထားသော ဆွဲကြိုးကို ဖိနပ်ချွတ်ကာ ပေးသည်။

“မမ...ဟမ်းချိန်းရော...”

“ပေးလိုက် ပေးလိုက်”

“ဟို...ဟို...စိန်လည်တုံရော မမ”

mg y o e “ပေးလိုက်ဟေ့...။ အကုန်သာ ပေးလိုက်”
မေစိုးက ဒေါသဖြင့် အော်သည်။ မာမိနွေးက ထုတ်ကာ
ပေးသည်။

“မမရင်ဘတ်ထဲက ရွှေဘီးကိုတော့ မပေးနဲ့ မမ”

“ကဲ...မရွှေမာမိရိုးရေ...။ ရိုတာလည်း ကုန်ပြီ၊ ရော့...ရွှေဘီး။
မကျေနပ်လဲ ကြိုက်သလိုရှာတော့။ အဲ့ဒါ ရိုတာအကုန်ပဲ”

မေစိုး၏ ဒေါသသံကိုကြားတော့ ထက်ခေါင်က ပြုံးကာ ခေါင်း
ကိုမော့ရင်း စီးကရက်ငွေ့တွေကို မှုတ်ကာထုတ်သည်ကို ဇော်လတ်
တွေ့သည်။ မေစိုးပြီးတော့ အေးမင်းအလှည့်။ အေးမင်းမှာက ရွှေဆွဲကြိုး
တစ်ကုံးသာ ပါသည်။ လက်မှာ ငွေလက်စွပ်ကလေး တစ်ကွင်းတော့
ရှိ၏။

“ဟေ့ကောင်...။ မင်းလက်က လက်စွပ် ချွတ်”

“ဟာ...ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ တန်ဖိုးလည်း ခင်ဗျားတို့
အတွက် ဘာမှမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ချစ်သူက ပေးထားတဲ့ အမှတ်တရ
ပစ္စည်းမို့ပါ”

“ဟေ့ကောင်။ ဒါ...ဓားပြတိုက်နေတာ။ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊
ချွတ်ဆို ချွတ်လိုက်”

“တန်ဖိုးရှိတာ ပေးပြီးပြီဗျာ...တော်ရောပေါ့။ မပေးနိုင်ဘူးဗျာ”

“ဟာ...ဒီကောင်...။ ကဲကွာ...”

မိုးလုံးက သေနတ်ဒင်ဖြင့် အေးမင်းခေါင်းကို လွှဲကာ ရိုက်သည်။
သွေး ဖြန်းခနဲထွက်ကာ နံဘေးက မေစိုးမျက်နှာကိုပါ စင်သည်။
သွေးသံရဲရဲကို တွေ့ရသဖြင့် မေစိုး လန့်ကာ မူးလဲသွားမလိုဖြစ်သည်ကို
ထက်ခေါင် လှမ်းဆွဲသော်လည်း ဇော်လတ်နှင့်နီးသဖြင့် ဇော်လတ်က
လက်မောင်းကို အရင်ကိုင်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ မေစိုးက ဇော်လတ်လက်ကို ပုတ်ထုတ်ကာ ထက်ခေါင်
လက်မောင်းကိုသာ လှမ်းကိုင်ပြီး ဖေးကာထားသည်။ ဇော်လတ်နှင့်
ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgvoe.com

ထက်ခေါင်တို့ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံကြသည်။ ဇော်လတ်က မျက်နှာလွှဲပြီး အေးမင်းဒါဏ်ရာကို ကြည့်သည်။ ချိုစောင်း ပေါက်သွားရုံသာဖြစ်သည်။ ကိစ္စမရှိ။

ဇော်လတ်က သူ့မှာရှိသော ပစ္စည်းများအကုန် အေးအေးပင် ချွတ်ပေးလိုက်သည်။ ထက်ခေါင်က မေစိုးမိုးကိုတွဲကာ အနီးရှိ ကျောက် တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် မှေးကာ ထိုင်စေသည်။ ဇော်လတ် တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်သည်။ ဇော်လတ်နှင့် မေစိုးတို့ မျက်ဝန်းချင်း တစ်မိနစ်လောက် ဆုံကြသည်။

ဒေါ်စုဟန်ဆိုသော ဇာတ်ပို့မင်းသမီးကြီးရှေ့ကို ရောက်တော့ ဖြူသီးက မေးဆတ်ကာ ပြသည်။

“သားတို့ရယ်...အမေက အသက်ကြီးပါပြီ။ ဒါတွေ မလိုတော့ ပါဘူး။ လူပဲလိုတာပါ”

“ဟာ...ဒီအဘွားကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ကျုပ်တို့က လူတောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်...ဟုတ်ပါတယ်။ အမေကလည်း လူဆို တာ အသက်ကို ပြောတာပါ သားရယ်။ ဟော...ဒါက ဘတ်ကြီး။ ဟောဒါက မောင်နှံခုနစ်ဖော်လက်ကောက်။ ဒီလက်က လက်စွပ်ကလေး တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ သွားလေသူကြီးရဲ့ ပစ္စည်းကလေးမို့ပါ”

“သွားလေသူတို့ အမှတ်တရတို့ တော်တော်လုပ်ကြတဲ့ လူတွေ ပါလား။ ရှည်တယ်ဗျာ...ခေါင်းက ရွှေဘီးကြီး ချွတ်”

ဖြူသီးက စိတ်မရှည်သလို အော်သည်။
ဒေါ်စုဟန်က ရွှေဘီးကို ကမန်းကတမ်းချွတ်ရင်း ဖြူသီးနား ကပ်ပြော၏။

“အဲ့ဒါ...အတုကြီး သားရဲ့။ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့နော်”
ရူပါမိခင်၊ ဒေါ်မေခင် စသည်တို့က ရှေ့လူများလို ပစ္စည်းကို တွယ်တာမနေကြတော့။ တောင်းသည်နှင့် အသာတကြည် ချွတ်ပေး

လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကိုအိတ်ကို ယူရှာတော့
ငွေလေးသိန်း တွေ့သဖြင့် ဓားပြတွေ အရမ်းအူမြူးကာသွားသည်။
သူတို့ဆရာ ထက်ခေါင်ကိုလည်း သတင်းပို့ကြ၏။ ထက်ခေါင်က ခေါင်းကို
ညိတ်ကာ သိမ်းထားလိုက်ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဆိုသည်။

လူကြမ်းအဖွဲ့ရှေ့ကို ရောက်တော့ မိုးလုံးနှင့်ဖြူသီး နှုတ်ခမ်း
မွှေးကားကား၊ ဗလတောင့်တောင့်နှင့် လူမိုက်ဂိုက်မျက်နှာရှိသော လူကြမ်း
များကို ကြည့်ကာ နည်းနည်းဖြုံပုံရသည်။ နောက်ထပ် လူနှစ်ယောက်
ထပ်ခေါ်ကာ...

“ဟေ့ကောင်...။ ဒီကောင်တွေကိုယ်မှာ ရှာစမ်း”

ဖြူသီးတို့က သေနတ်နှင့်ချိန်ကာ ထိုနှစ်ယောက်က ရှာသည်။
ငွေအစိတ်သာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ထွက်လာသည်။ ဘာဆွဲကြိုး
ဘာလက်စွပ်မှ မရှိ။

“ဟေ့ကောင်...။ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ယက္ခ...”

ဒေဝက ရှေ့ကို ထွက်လာကာ ‘မင်းအင်္ကျီ ချွတ်စမ်း’ ဟု
ဆိုသည်။ ယက္ခ အင်္ကျီချွတ်လိုက်တော့ ရင်ဘတ်မှာ ဘီလူးခေါင်းရုပ်
ဆေးမှင်ကြောင်ကြီးကို တွေ့ရ၏။

“မင်းက ဘာလုပ်တာလဲ”

“လူကြမ်း...”

“လူကြမ်း...။ အင်း...ငွေကျတော့ နုလှချည်လား...။
အစိတ်...တဲ့။ အေး...ငါ့နာမည်လည်း မှတ်ထား။ ဒေဝတဲ့...”

“ထားပါတော့...။ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကို ရှာမနေနဲ့။ ကျုပ်
တို့က ရုပ်ရှင်စရိုက်မှ စရံရတာ...။ ကျုပ်တို့ရမယ့် စရံတွေ ခုနက
ဒါရိုက်ဆီက ရတဲ့ငွေထဲ ပါသွားပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ဒေဝက...

“ကဲ...ဒါဆို အချိန်ကြာတယ်ကွာ။ ဒီငွေတွေကို ထားလိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

mgvooe.com
တော့။ ဟိုဘက်ကကောင်...”

ကပ်ဖဲက လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော နှစ်ကျပ်သားဆွဲကြိုးကို ချွတ်ပြီးနေပြီ။

“ရော့...ဆွဲကြိုး။ နှစ်ကျပ်သား ရှိတယ်”

“အေး...အဲ့ဒီလိုမှပေါ့ကွ။ လွယ်ရင် အသားမနာတော့ဘူးပေါ့”

“ယူသာ ယူစမ်းပါဗျာ။ ဒါ...မနေ့က ရှုတင်မှာ ဒီကောင် ဖဲရှုံးထားတာ ပြန်မရွေးခင် ယူသာယူ။ နိမ့် ရှုပ်နေဦးမှာ”

ကပ်ဖဲစကားဆုံးသော တိုးဝါးက...

“ဟေ့ကောင် ကပ်ဖဲ။ မင်းဆီက ငါယူထားတာ ခုနစ်ထောင် ထဲ။ ငါ့ကြိုးက နှစ်ကျပ်သားကွ။ ငါပြန်ရွေးမှာ...”

“အေး...ရွေးချင်ရင် မင်းအဘဆီက မင်းပြန်ရွေးလေ”

ထိုးဝါး တော်တော်စိတ်ဆိုးကာ သွားသည်။ ရပ်နေရာမှ ရှေ့ ထွက်ရပ်ကာ ဒေဝကို ပြောသည်။

“ဆရာ...ဒီကောင် ပါးစောင်းထဲမှာ သူ့ နီလာလက်စွပ်ကို ငုံ့ထားတယ်ဆရာ”

ဖြူသီးက နားရင်းအုပ်မည် ဟန်ပြင်တော့မှ ကပ်ဖဲက...

“ဟိုး...ဆရာ ဟိုး...။ ရော့...ရော့...။ ဆရာတော်ဘုရားက အဲ့ဒါ လက်ဖွဲပေးထားတာ။ အန္တရာယ်ရောက်ရင် ငုံ့ထားလို့ မှာလိုက်လို့ပါ”

ဒီတော့မှ ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ကိုက ဝင်ရတော့သည်။

“ကဲ...ကျန်တဲ့သူတွေ မပေးရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး အသာတကြည် ပေးလိုက်ကြတော့။ အချိန်ကြာတယ်”

ဦးတင်ကို စကားဆုံးသည်နှင့် ကျန်လူများ သူတို့ပစ္စည်းများကို အသာတကြည် ချွတ်ကာပေးကြသည်။ မှတ်ကြီးရှေ့ရောက်တော့ မှတ်

ကြီးက သူ့ဘောလ်ပင်ကို ထုတ်ကာပေးသည်။

“ဟေ့ကောင်...ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ ဒီဘောလ်ပင်က ဘာလဲ”

“ကျွန်...ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့...ငွေဆိုလည်း ဒါပါပဲ။